

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXIV. leto • 2024

1

*Marija pa je rekla:
Glej, Gospodova služabnica sem,
zgori se mi po tvoji besedi!»*

Lk 1,38

Kazalo

3	Uvodnik
4	Duhovni pogledi
8	Papež Frančišek Frančiškovim
10	Svetopisemske ikone
12	Luč svete Klare
14	Pogovor
19	Brezmadežna
21	Obletnice
22	Biseri molitve
24	Frančiškov svetni red
26	Med minoriti
30	Utrinki iz Assisija
34	Otroci med nami
35	Reportaža
37	Razvedrilo z Gospodom
38	Iz Frančiškovih revij
39	In memoriam
40	Obvestila

Naslovnica: *Marija, vzor pokorščine Božji volji.*

Lesen kip Brezmadežne neznanega avtorja iz cerkve sv. Frančiška v Piranu. Obnovljen krasi biforo na križnem hodniku samostana. Leta 2023 ga je restavriralasisiška romarica Jolanda.

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA. Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, p. Janez Šamperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matei Senteš

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Benjamin Verdenik, Helena Rebek, Doroteja Emeršič, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Pokorščina

No, to pa je nekaj, kar nam dandanes ne gre (več). Že sama beseda zmrazi. Kdo pa je danes še pokoren? Starši tožijo, da otroci niso pokorni; škofje, da so redovniki in duhovniki nepokorni; redovniki in redovnice veliko govorimo o pokorščini – iščemo, kako ji odvzeti ostrino in kaj je mislil sveti Pavel, ki je dejal, naj bo žena podrejena možu, kar je enako kot pokorna (Ef 5,22).

Globalno gledano gre za nas, za ljudi, za otroke in mladino, za starejše, ki težko sprejemamo pokorščino, ali povedano po domače, ki ne(radi) ubogamo. Toda v besedici »ubogati« se skriva beseda Bog (uBOGati). Biti pokoren pomeni ubogati: Boga, starše, nadrejene ... Pomeni ubogati sebe, biti nenehno v sozvočju s svojim notranjim duhovnim človekom.

Pokorščina Bogu je duhovna drža, ki se odraža v življenju slehernega kristjana. Redovniki in redovnice

smo jo v duhu evangelijskih svetov na poseben način (za)obljubili. Prežema celotno naše življenje z Bogom in se odraža na mnogotere načine. Jezus v evangeliju (Mt 21,28–32) govori o očetu, ki pošilja svoja sinova na delo v vinograd. Prvi sin takoj odgovori: »Nočem,« a se potem pokesa in gre. Drugi sin odgovori: »Grem, gospod,« a v resnici ne gre in naročila ne izpolni. Pokorščina ni samo »da« in ni samo »ne«, ampak je delovanje, je način življenja po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu. On je bil nenehno pokoren Očetovi volji. Življenje v pokorščini je naše stalno trgovanje s talenti, ki smo jih po Božji milosti prejeli z evangelijskim naročilom, naj trgujemo z njimi. Le tako bo luč evangelija zasijala v mojem okolju. Še več, presenečala bo bližnje in nas same, saj bomo spoznali in v svoji duši začutili veselje, da talentov nismo zakopali,

ampak jih podvojili, morda potrojili ... Bil sem pokoren Očetu, ubogal sem, izpolnil sem naročilo, trgoval sem, zato se lahko moje srce veseli v Gospodu. Tako pokorščina izgubi svoj navidezni negativni predznak, ki ji ga zarisuje današnji čas. Ljubezen do Boga in bližnjega, pokorščina največji zapovedi ljubezni naj nas v tem velikonočnem času krepita in opogumljata za nove vesele korake v izpolnjevanju Očetove volje.

Naš pokojni minoritski misijonar p. Miha Drevenšek je večkrat zelo življenjsko povedal: »Ljubim ne zato, da bom ljubljen, ampak ljubim zato, ker sem ljubljen – od Boga. Ko pa imaš enkrat to, pa ne misliš več, kaj se s teboj dogaja, kaj in koliko delaš, se žrtvuješ, kaj in koliko trpiš ... zaradi pokorščine?«

p. Janez Šamperl

Svoboda, pokorščina in ustvarjalnost

p. Martin Kmetec

Pokorščina je v današnjem času nekaj nepojmljivega. Danes se je razširila ideologija absolutne svobode odločanja o sebi, o svojem bistvu in bivanju; lažna svoboda je pravzaprav postala božanstvo, lažni bog čaščenja, ki si ga je zahodni svet postavil na oltar svojega zmedenega uma. Dobesedno nas silijo, da bi častili zlato tele.

Tako se ponavlja zgodba iz 1. Mojzesove knjige (Adamov greh) in tista iz 2. Mojzesove knjige: čaščenje malikov. Greh je ravnanje, ki ni v skladu z Božjimi zapovedmi oziroma moralnim zakonom. Istočasno pa ni mogoče zanikati, da bi bil greh pojmovan kot slabost, kot zmota ali kot ravnanje, ki velikokrat ni odvisno samo od posameznika. Vendar kljub temu ne moremo sprejeti dejstva, da se greh razglasa za stanje, ki ga je treba ne le zakonsko priznati, temveč tudi sprejeti kot javno prakso, temelječo na osebni pravici. Pomislimo samo na splav.

V takem stanju družbe smo kristjani postavljeni pred veliko preizkušnjo, da obnovimo svoje mišljenje, preverimo svoje odločitve in uravnamo svoje življenje po Božji besedi. To pomeni obenem tudi klic: vrniti se h Kristusu. V Pismu Hebrejcem piše: »Sveti bratje, deležni ste nebeškega klica! Zato uprite svojega duha v Jezusa, odposlanca in velikega duhovnika vere, ki jo izpovedujemo« (Heb 3,1).

Kristus je naš najvišji zgled zvestobe Očetu (prim. Heb 3,2). Njegova zvestoba pa se izkazuje v pokorščini, v tem, da Božji Sin v polnosti sprejme Očetovo voljo in z učlovečenjem uresniči Božji načrt odrešenja.

V večnem rojevanju iz Očeta se Božji Sin na skrivnosten način odreka samemu sebi, se izničuje in razlašča. Ravno tako se je razlabil, ko je postal človek v telesu Device Marije. Postal je eden izmed nas, se na ta način odpovedal svoji Božji slavi ter se ponižal; bil je pokoren vse do smrti na križu (prim. Flp 2,6–11). Sv. Pavel opisuje pokorščino Božjega Sina kot izničenje oziroma izpraznjenje. Ni se »ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom,« pravi (Flp 2,6). V svoji neizmerni skrivnosti učlovečenja in smrti na križu je Kristus največji zgled pokornosti Očetu, vendar njegova pokorščina ni slepa vdanost in dobesedno uboganje, pač pa svobodni, sinovski pristanek na Očetovo voljo.

On, ki je večna Beseda (Jn 1,1–3), po kateri je bilo vse ustvarjeno, se podredi Očetovi volji, vendar se v moči Svetega Duha dá voditi lastni svobodi in lastnemu, človeškemu pristanku na Očetov načrt odrešenja. Kristus uboga, vendar je njegova pokorščina izraz ljubeče poslušnosti, s pomočjo katere dojamemo znamenja Duha in

časa (pri sv. Janezu »ura«) in kot človek uresničuje Božji načrt. Njegovo uresničevanje čudežev je čista skladnost z njegovo stvariteljsko močjo in ljubeznijo do človeka.

To pomeni, da naša človeška pokornost ne more biti slepa, ampak svobodna, kar ji bo dalo možnost ustvarjalnosti. Od otrok ne moremo zahtevati podrejenosti pokorščine, ravno tako predstojniki v Cerkvi ne morejo zahtevati slepe pokorščine od svojih podrejenih niti ne od laikov. Vsak izmed nas je poklican, da bi na tem svetu pustil svoje znamenje, znamenje svoje enkratnosti in da bi s pomočjo te svoje enkratnosti ustvarjal boljši svet, svet ljubezni, miru in lepote. Naj citiram papeža sv. Pavla VI.:

»Da bi bili dobri, pravični, sveti, si moramo to želeli. Da bi bila moralna postava človeka in kristjana popolna, ni dovolj, da z leti pasivno rastemo in sprejemamo oblikovanje, ki ga daje okolje, v katerem živimo; prostovoljno moramo vtisniti svoji osebnosti notranje gonilo in dati svojemu temperamentu poseben značaj; ni dovolj, da se na nek podrejen način izpolni dolžnost, ki se ji ni mogoče izogniti; prav tako ni dovolj, da se pred vsakim neupravičenim vmešavanjem ali zunanjo premočjo brani svojo svobodo, da se misli in deluje po svoji volji; svoboda ne sme ostati zanemarjena in pasivna, ampak mora zavestno sprejemati odločitve in jim predati svojo voljo. Bistveni in odločilni dejavnik moralnega življenja, torej resnično človeškega življenja, je volja« (papež sv. Pavel VI., avdienta 23. avgusta 1972).

Poznamo redovnike, ki so pokorni in jim ne bi mogli očitati nobenega prekrška. Pa vendar preživijo velik del

svojega življenja pred televizijo ali računalnikom, se pustijo streči, skratka živijo kot gospodje. Po drugi strani pa so redovniki, ki mislijo, da jim nihče ne more reči ene same besede in da lahko delajo po svojih merilih, kar hočejo. Sveti Frančišek je do njih zelo strog: »Mnogo je namreč redovnikov, ki se pod pretvezo, da vidijo boljše stvari, kakor pa so tiste, ki jih zapovedujejo njihovi predstojniki, ozirajo nazaj in se vračajo k izbljuvku lastne volje« (FOpom 3,10). Ustvarjalnost za Božje kraljestvo je v občestvu Cerkve in harmoniji odnosov, ki so urejeni po določenih načelih, saj ni nobene družbene skupine, ki bi bila brez lastnih zakonov in uredb. Samo v občestvu z vso Cerkvijo, to je v občestvu ljubezni, vsak kristjan prispeva k rasti Božjega kraljestva. V Cerkvi obstajajo gibanja, ki skrbijo samo za svojo lastno ideologijo in povečevanje lastne karizme; člani teh gibanj pa so na žalost poslušni le svojim voditeljem. Ravno tako obstajajo nove redovne skupnosti, ki so jih ustanovili talentirani ljudje, vendar se dogaja, da prihaja do zlorab osebne moči in osebnih načel, na katerih naj bi temeljilo življenje in delovanje neke določene skupnosti. Sveti Pavel v Pismu Galačanom poudarja, da nas je Kristus odrešil zato, da bi bili svobodni. Kristus nas je osvobodil za svobodo (Gal 5,1). »Vi ste namreč poklicani k svobodi, bratje« (Gal 5,13).

Vsi bi se morali truditi, da bi drug drugega opogumljali, da razvijamo svoje talente, drug drugemu bi morali priznavati odlike in lastnosti ter trud za Božje kraljestvo. Slepa pokorščina zatira svobodo in dostojanstvo, vendar pa brez pokorščine v resnici ni mogoče odkriti Božje volje. Na čem je utemeljena pokorščina, od kod izhaja? Od Kristusa. Iz njegovega odrešenjskega dejanja, torej je v pokorščini navzoča zakramentalost, ker je Kristus po svojem učlovečenju in smrti notranji vir pokorščine. Poleg tega pa nam je Kristus dal temeljni zgled pokorščine, in sicer umivanje nog pri zadnji večerji in naročilo, da njegovi učenci ravnaajo na enak način (Jn 13,13–17). Ta zgled pa v bistvu pomeni služenje. Tudi Frančišek ga razume tako in ga navaja v Opominih, ko govori o predstojniški službi: »Tisti, ki so bili postavljeni drugim za predstojnike, naj se ponašajo s to predstojniško službo toliko, kolikor bi se, če bi bili določeni za službo umivanja nog bratom« (FOpom 4,2).

Z vso močjo bi si morali prizadevati, da bi otrokom in mladim predstavljali ideale z jasnim zavedanjem, da jih ni mogoče doseči brez svobode, a istočasno ne brez poslušnosti večnemu Redu, ki je red Stvarstva samega. Naredimo vse in molimo, da se mladi ne bi bali življenja in da bi z vsem srcem iskali Božjo voljo. Spodbujajmo mlade, da bi se znali zavezovati v zakramentu zakona, da bi zmogli stopiti na pot duhovnega poklica, pripravljeni na žrtev, z vsem srcem iščo svojo lastno srečo v zavedanju, da je to srečo mogoče doseči le v Bogu, ki je njen izvir in njena polnost.

Ob 800-letnici vtisnjenja ran svetega Frančiška na La Verni – 1. del

p. Igor Salmič

Od leta 2023 do 2026 obhajamo pomembne obletnice zadnjih let zemeljskega življenja sv. Frančiška Asiškega. V letu 2023 smo se spominjali 800-letnice Potrjenega vodila ter obhajanja božiča v Grecciu, leto 2024 pa prinaša nov pomemben mejnik v življenju asiškega ubožca. Pred natanko 800 leti se je namreč zgodil izreden dogodek, ki mu ni para v zgodovini. Frančišek je na gori La Verna septembra 1224 (nekateri pravijo, da celo na praznik povišanja sv. križa, 14. septembra) kot prvi človek v zgodovini prejel Kristusove rane oz. stigme. Veličastna obletnica je priložnost, da se poglobimo v to veliko skrivnost, o kateri govorijo mnogi življenjepisci sv. Frančiška.

Zgodovinski kontekst vtisnjenja ran pri svetem Frančišku

Zadnja leta Frančiškovega življenja so bila zaznamovana s težkimi preizkušnjami. Gre za čas bolezni, prečiščevanja in odpovedi samemu sebi. Ko se je Frančišek leta 1219 odpravil na Vzhod, da bi srečal sultana, je vodstvo reda prepustil dvema vikarjema, ki pa sta v njegovi odsotnosti začela vpeljevati pravila starih meniških redov. Ko so bratje to Frančišku sporočili, se je ta poleti 1220 hitro vrnil v Italijo. Potegnil je radikalno odločitev: odpovedal se je vodstvu reda in na to mesto imenoval enega svojih prvih somišljenikov, Pietra Cattaniya. Sam je vedno bolj iskal tišino in samoto. Obšel ga je dvom o tem, ali je bilo vse njegovo delo zamen, saj se v novih

okolščinah ni več najbolje znašel. Nekateri avtorji za to obdobje uporabljajo besedno zvezo »velika skušnjava«; trajalo naj bi vsaj dve leti. Podrobne vsebine ne poznamo, je pa omenjena skušnjava tesno povezana z oddaljitvijo od bratov, iskanjem samote in tišine, dvomi itd.

V tem težkem obdobju ne smemo pozabiti dveh pomembnih prelomnic: leta 1221 bratje na rogozniškem kapitlju sprejmejo t. i. Nepotrjeno vodilo, dve leti kasneje, leta 1223, pa še Potrjeno vodilo. Pri

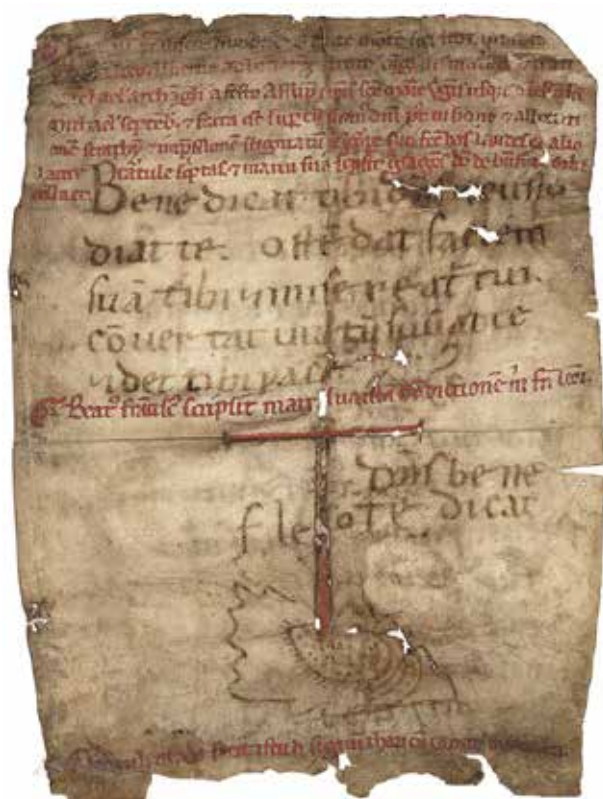
obeh ni manjkalo napetosti. Kot smo že imeli priložnost zapisati, je Frančišek na kapitlju leta 1221 nastopil proti bratom in svojo »norost« razglasil kot smernico za vse brate. Viri govorijo tudi o napetostih, ko gredo nekateri provincialni ministri skupaj z vikarjem Elijem v Fonte Colombo – med letoma 1221 in 1223 – in se mu pritožujejo nad tem, kakšno naj bi bilo vodilo. Omenja se celo vodilo, ki naj bi bilo izgubljeno po krivdi samega Elija.

Dogodek na La Verni se umešča ravno v to težko obdobje, na prehod od Frančiškovega nerazumevanja z brati, od osamljenosti do popolne preobrazbe, do izpraznitve samega sebe in sprave z brati, ki doživi naslednji vrhunec z oporoko.

Dogodek vtisnjenja ran v luči nekaterih življenjepisov iz 13. stoletja

Italijanski zgodovinar Giovanni Miccoli številna pričevanja o vtisnjenju ran na Frančiškovem telesu razdeli na »izvirna« in »kasnejša«. V prvo skupino uvrsti tri dela, ki so sčasoma navdihovala vsa kasnejša, in sicer 1) **pismo brata Elija ob Frančiškovi smrti**, 2) **Življenje svetega Frančiška Tomaža Čelanskega (t. i. Prvi življenjepis)** in 3) **osebni zapis brata Leona na t. i. chartuli** oz. zvitku Frančiškovega pergamenta. Poglejmo si njihove podobnosti in razlike v pripovedovanju.

1) Prvi, ki spregovori o ranah oz. stigmah, je brat **Elija**, ki ob Frančiškovi smrti kot generalni vikar reda vse brate v posebnem pismu obvesti o tem žalostnem dogodku.

V njem vmes poudari tudi veselo novico čudeža: »Malo pred smrtjo se je Francišku prikazal **Križani**. Na svojem telesu je bil zaznamovan s petimi ranami kot resničnimi **Kristusovimi pečati** (stigmata). Njegove roke in noge so bile **prebodene**, kot da bi mu jih z obeh strani prebili z žebli, in imele so **brazgotine** črne barve žeblijev. Njegova stran se je zdela prebodena s kopjem in pogosto je spuščal kapljice krvi.« Zanimivo je, da Elija ne omenja kraja, kjer naj bi se to dogodilo, pri času pa je tudi zelo splošen (»malo pred smrtjo«). Poudari, da se je Francišku prikazal sam Križani, medtem ko bodo skoraj vsi kasnejši avtorji govorili o serafu.

2) Drugačno pripoved prinaša prvi Franciškov življenjepisec **Tomaž Čelanski** v svojem delu **Življenje svetega Franciška**, ki ga je po naročilu papeža Gregorja IX. napisal med letoma 1228 in 1229. Na več mestih govori o vtisnjenju ran. Najprej umesti dogodek na točno določen

kraj, in sicer na **La Verno**, kjer je Francišek »dve leti, preden je dušo izročil nebesom, v božjem videnju videl nekega moža kakor **serafa**, ki je imel šest kril ... na njegovih rokah in nogah so se začela pojavljati znamenja žeblijev, kakor je malo prej nad seboj videl križanega moža. (1 Cel 94) [...] Njegove roke in noge so bile videti v sami sredini pribite z žeblijem, tako da so se **glave žeblijev prikazale na notranji strani dlani in na zgornji strani stopal, njihov zašiljen del pa na drugi strani**. Ta znamenja so bila znotraj na rokah okrogla, zunaj pa podolgovata in nekakšno meso se je kazalo kot nekakšna konica žeblijev, zakrivljena in potolčena, ki je segala iz ostalega mesa. Tako so bila vtisnjena tudi znamenja žeblijev na nogah in dvignjena nad ostalo meso. Tudi desna stran je bila kakor prebodena s sulico, prekrita z brazgotino, ki je pogosto krvavela, tako da je bila njegova srajca s hlačami večkrat oškropljena s sveto krvjo« (1 Cel 95). Podoben opis je tudi nekaj poglavij kasneje, ko se Čelanski vrne k temu dogodku: »Čudovito je bilo videti sredi njegovih dlani in stopal **ne [le] lukenj od žeblijev, ampak žeblje same**, ki so zrastle iz njegovega mesa, ohranili črnino želez, desna stran pa je bila rdeča od krvi« (1 Cel 113).

Tomaž Čelanski popravi generalnega vikarja Elija v eni točki: na rokah in nogah ni bilo vbodnin, ampak kar zarastlina iz mesa. Vsi kasnejši življenjepisi povzemajo opis Tomaža Čelanskega. Vsi se strinjajo glede navzočnosti ran, le način vtisnjenja je opisan drugače.

3) Poglejmo na kratko še tretje izvirno pričevanje, in sicer zapis brata **Leona** na zvitku pergamenta (**chartuli**), na katerega je Francišek že prej lastnoročno na sprednjo stran napisal Hvalnico Bogu najvišjemu, na zadnjo pa Blagoslov bratu Leonu. Leonov naknadni zapis sega v obdobje med letoma 1224 (La Verna) in 1271 (njegova smrt). V njem ne manjka izvirnih informacij: izvemo o **dolžini Franciškovega bivanja na La Verni**, o **štiridesetdnevem postu** v čast sv. Mihaelu, poleg videnja **serafa** pa tukaj zasledimo tudi njegove **bese**: »Blaženi Francišek je dve leti pred smrtjo v kraju La Verna **od praznika Marijinega vnebovzetja do praznika svetega Mihaela v septembru pripravil post** v čast blaženi Božji materi in blaženemu nadangelu Mihaelu; Gospodova roka se je spustila nad njega: **po videnju in besedah serafina ter vtisnjenju Kristusovih ran** na njegovo telo je **te hvalnice** napisal na drugi strani pergamenta in jih lastnoročno napisal ter se zahvalil Bogu za storjeno mu korist. Ta blagoslov je blaženi Francišek lastnoročno napisal meni, bratu Leonu. Na enak način je naredil to znamenje thau s svojo lastno roko.«

Leonov zapis je najpopolnejši, ker združuje vse elemente, ki jih pri drugih življenjepisih najdemo le posamično: post, videnje serafina, besede serafina, vtisnjenje ran.

V tem prvem delu smo se dotaknili zgodovinskega vidika dogodka vtisnjenja ran. V naslednjih številkah bomo vključili tudi druge razsežnosti, ki so predvsem duhovne narave.

Kristjani so pričevalci pokorščine Bogu

p. Milan Kos

Biti kristjan ne predstavlja določenega družbenega statusa, temveč pomeni biti pričevalec pokorščine Bogu, tako kakor je bil pokoren Jezus. Posledica tega so preganjanja. O tem je govoril papež Frančišek aprila 2017, ko je maševal v kapeli doma sv. Marte. Poudaril je, da nas pokorne naredi Sveti Duh, pa vendar moramo Boga prositi za to milost.

Njegova homilija se je nanašala na berilo iz Apostolskih del. »Bogu se je treba pokoravati bolj kakor ljudem!« To je bil odgovor Petra in drugih apostolov pred velikim zborom, kamor so jih pripeljali po tem, ko jih je angel osvobodil iz ječe. Učiti v Jezusovem imenu je bilo prepovedano, jih je spomnil veliki duhovnik. Oni pa so Jeruzalem vseeno napolnili s svojim naukom.

Kristjan je pričevalec pokorščine

Da bi razložil ta dogodek, je sveti oče spomnil na tisto, kar Apostolska dela opisujejo predhodno. To so bili prvi meseci življenja Cerkve, ko je skupnost rasla in je bilo veliko čudežev. Obstajala je vera ljudstva, a tudi »prebrisanci«, ki so »želeli narediti kariero«, kot sta bila Ananija in Safira. Nekateri so tiste, ki so k apostolom prinašali bolnike, celo prezirali. Enako se dogaja danes.

A Peter, ki je na veliki četrtek Jezusa zaradi strahu zatajil, je sedaj pogumen in odgovarja, da se je treba pokoravati Bogu in ne ljudem. Ta odgovor nam daje razumeti, da je kristjan »pričevalec pokorščine«, tako kot Jezus, ki je samega sebe »izpraznil« in je v vrtu Getsemani Očetu rekel: »Tvoja volja naj se zgodi, ne moja.« »Kristjan je pričevalec pokorščine, in če nismo na tej poti rasti v pričevanju pokorščine, nismo kristjani.« Vsaj hoditi moramo po tej poti – kakor Jezus. »Ni pričevalec neke ideje, neke filozofije, nekega podjetja, neke banke, neke oblasti: je pričevalec pokorščine. Kakor Jezus.«

Samo Sveti Duh iz nas lahko naredi pričevalce pokorščine

Postati pričevalec pokorščine je milost Svetega Duha: »Samo Duh iz nas lahko naredi pričevalce pokorščine.« Ne pomaga, če gremo k nekemu duhovnemu učitelju ali preberemo kakšno knjigo. Vse to je dobro, toda le Duh nam lahko spremeni srce in iz vseh nas naredi pričevalce pokorščine. To je Njegovo delo in zanj moramo prositi; je milost, za katero moramo prositi: »Oče, Gospod Jezus, pošljita mi svojega Duha, da bi postal pričevalec pokorščine, to je kristjan.«

Posledice pričevanja pokorščine so preganjanja

Biti pričevalec pokorščine pa ima tudi posledice. Berilo nam pove, da so Petra po njegovem odgovoru hoteli usmrtiti. »Posledice pričevanja pokorščine so preganjanja. Ko Jezus našteje blagre, zaključí: 'Blagor vam, kadar vas bodo preganjali, zasramovali.' Križa iz kristjanovega življenja ni mogoče odstraniti. Življenje kristjana ni nekakšen družbeni status, ni način življenja neke duhovnosti, ki me naredi dobrega, ki me naredi nekoliko boljšega. To ne zadostuje. Življenje kristjana je pričevanje pokorščine in življenje kristjana je polno obrekovanja, govoric, preganjanja.«

Da bi bili pričevalci pokorščine kakor Jezus, je treba moliti, prepoznati se kot grešnik, z mnogimi »posvetnostmi« v srcu. Boga je treba prositi za milost, da bi postali pričevalci pokorščine, da se ne bi zbalí, ko pridejo preganjanja, obrekovanje. Gospod je namreč dejal, da kadar bomo pripeljani pred sodnika, bo Duh tisti, ki nam bo povedal, kaj odgovoriti. Tako je papež Frančišek spregovoril v omenjeni homiliji.

Danes ima beseda pokorščina precej negativen prizvok. Morda bi si lahko kdo predstavljal Jezusa kot diktatorja, ki nam hoče vzeti svobodo in nas prisiliti, da ga ubogamo. Jezus sploh ni tak in s svojimi prvimi učenci gotovo ni tako ravnal. Hoče, da se postavimo na lastne noge in sami spoznamo, kaj pomeni hoditi za njim. Biti Jezusov učenec ni bilo lahko ne za prve kristjane niti ni lahko za nas danes. Če se res odločimo, da bomo hodili za Jezusom, bomo morda morali spremeniti marsikaj v svojem

načinu življenja. Nekateri pravijo, da je biti Jezusov učenec pretežko, in nehajo hoditi za njim. To se je zgodilo tudi z nekaterimi prvimi učenci. Potem ko je Jezus učil nekaj težkega, beremo: »*Odslej je mnogo njegovih učencev odstopilo in niso več hodili za njim*« (Jn 6,66). Učenci so mislili, da jih Jezus kot sodelavce novega izraelskega vladarja vodi k takojšnjemu uspehu in zmagi. Ravno zaradi tega ga velikokrat niso razumeli ali so ga celo zatajili. Če torej hočemo hoditi za Jezusom, bomo morali nositi križ. Jezus je bil pripravljen, da se odpove svojim pravicam in privilegijem, celo svojemu življenju, da bi drugi prejeli večno življenje. Ko je Jezus govoril o tem, da je treba nositi križ, je mislil, da se moramo tudi mi odpovedati načinu življenja, v katerega središču so naše lastne potrebe. Živeti moramo, kot je živel on: služiti Bogu in postavljati potrebe drugih ljudi pred svoje lastne.

Sv. Frančišek Asiški v Pismu vsem kristjanom zapiše: Tisti pa, ki se mu morajo drugi pokoravati in ga imajo za višjega, naj bo kakor manjši (Lk 22,26) in služabnik vseh drugih bratov. Vsakemu svojemu bratu naj daje in izkazuje tisto usmiljenje, ki bi si ga sam želel v podobnem primeru. Nikar naj se zaradi prestopka svojega brata nanj ne jezi, temveč naj ga z vso potrpežljivostjo dobrohotno opominja in prenaša.

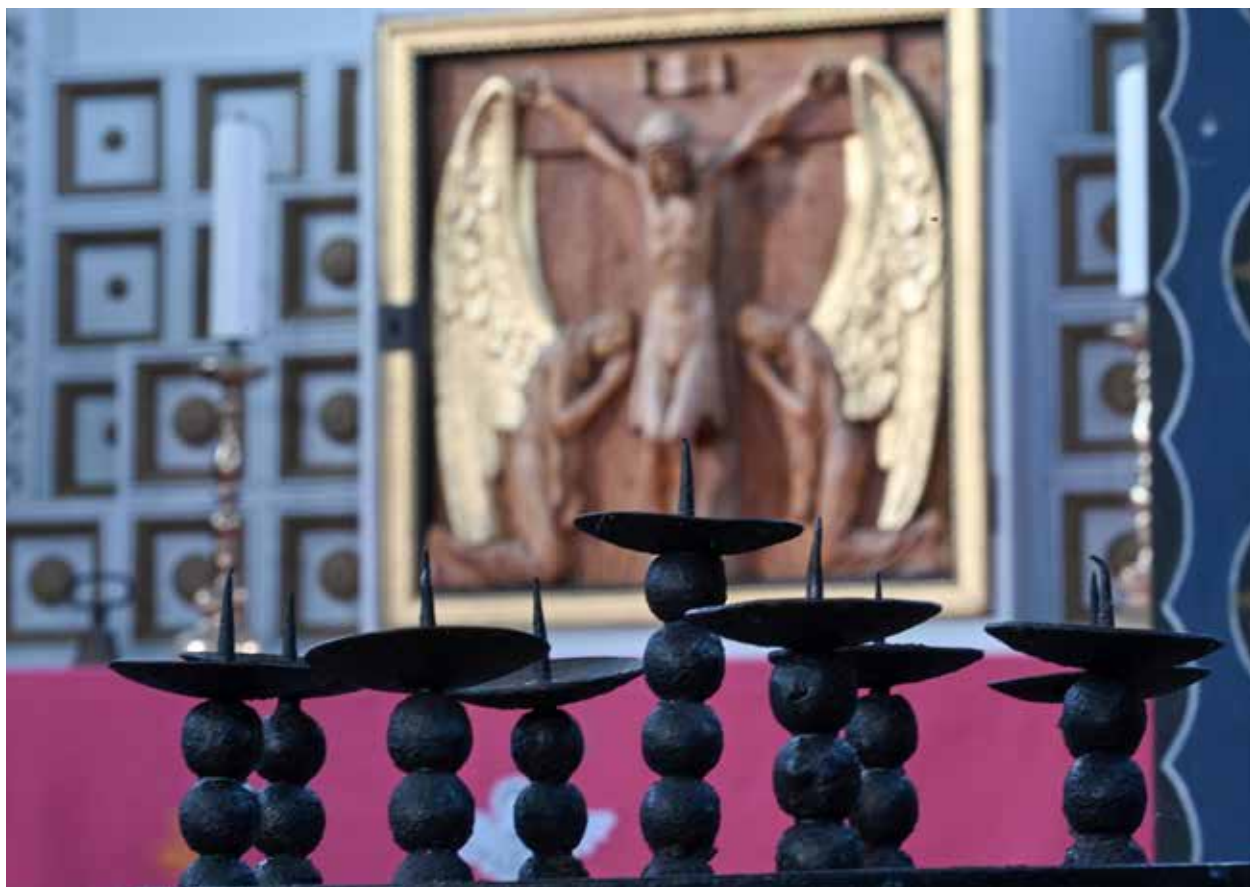
Spomnimo se Jezusovih besed: Ne vsak, kdor mi pravi: 'Gospod, Gospod,' pojde v nebeško kraljestvo; temveč kdor spolnjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih (Mt 7,21). Postati pričevalec pokorščine na poti naše vere na vertikalni in horizontalni ravni je torej milost Svetega Duha, za katero moramo vsak dan znova prositi v molitvi.

Pokorščina

Matjaž Celarc

Medtem ko se zavedamo obljube pokorščine v posvečenem in duhovniškem življenju, se ob Pavlovih besedah »Žene, bodite pokorne svojim možem!« (Ef 5,22) zavedamo, da pokorščina zaznamuje tudi odnos med zakoncema. Pokorščina je najlepši izraz spoštovanja, popolnega zaupanja in podaritve, a na žalost lahko zgrešeno razumevanje pokorščine kot ponižanja, izkoriščanja in izničenja drugega v njegovi neponovljivosti prizade ne največje rane. Pokorščina ni podrejanje ali tlačenje človeka; ravno obratno, pokorščina je iskanje resnično dobrega za drugega, pokorščina je iskanje tega, kar prinaša osebno in skupno rast. Ta rast se dogaja preko odnosa z Gospodom. Kot vsak odnos je tudi odnos z Bogom dinamičen proces, ki zahteva svobodno odločitev. Človek lahko stopa v ta odnos in preko njega raste ali pa se obrne k sebi in se zaslepljeno vrti v krhkosti lastnega jaza. K temu evangelijskemu svetu lahko iz Svetega pisma izpostavimo dva lika, Abrahama in Jezusa, ki na poseben način izražata to držo izročitve Bogu, ki človeka vodi onkraj ujetosti lastnega jaza v svobodo odnosa z Bogom.

Abraham

Ob liku Abrahama se nam razkriva pomen pokorščine kot poslušnosti, spoštovanja in popolnega zaupanja. Božje povabilo: »*Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal. Iz tebe bom naredil velik narod, blagoslovil te bom in naredil tvoje ime veliko, da bo v blagoslov,*« (1 Mz 12,1–2) je vezano na obljubo o pridobitvi dežele, razvoju identitete ter blagoslova za druge. Abraham – mimo sociološke gotovosti in jasnega uvida svoje prihodnosti – zaupa notranjemu glasu in »upa proti upanju« (Rim 4,18). Njegova poslušnost ni slepa, temveč je drugačna, saj zaupa Drugemu, ki želi njegovo dobro in njegov blagoslov. Abraham naj bi s celoto svojega življenja stopal pred Gospodom kot njegov zastopnik (1 Mz 17,1). Abraham je Božji zastopnik in prijatelj (Jak 2,23) zgolj v tem, ko popolnoma zaupa Bogu, ga ljubi in se ga boji. Ravno slednje predstavlja končni preizkus, če mu bo zmožni izročiti ljubljene sina Izaka (1 Mz 22,2). Pri tem ne gre za družbeno-religiozni okvir tedanje dobe, ki poskuša pridobiti

naklonjenost božanstva preko darovanja otrok, temveč gre za spoznanje Boga, ki vodi življenje. Bog v polnosti obdaruje Abrahama in bo v resnici poskrbel za rešitev. V tem uvidu zaupanja najde mesto tudi psihološki vidik očeta, ki mora spoznati, da je dolgo pričakovani sin Božji dar in ga ne more posesivno privezati nase, temveč ga mora preko izročitve Bogu spustiti v samostojno življenje. Ob tem spoznamo ključ zdravega postavljanja pokorščine in poslušnosti, ki ni v nadzorovanju ali posedovanju, temveč v prepoznavanju Božjega delovanja v drugem. Le to omogoča, da se življenje razvija v svobodi, ljubezni in blagoslovu. Abraham se kaže kot vzor poslušnosti in vzor vodenega voditelja, ki se ob vodenju ne ozira nase, temveč na Boga in posameznika.

Jezus

Ključ do umevanja pokorščine je nedvomno Jezus sam, edinorojeni Božji Sin, ki biva v Očetovem naročju ter nam razodeva srce Očeta (prim. Jn 1,18). V teh besedah zaznamo globok pomen pokorščine kot bivanja v Očetovem naročju, prepoznavanja Očetove volje, sprejemanja in udejanjanja le-te kot svoje. Bog ne sodi sveta za uničenje, temveč sodi svet v ljubezni in darovanju (Jn 3,16). Tako tudi Jezus prihaja v poslušnosti Očetovi volji in v popolnem zaupanju Očetu. Zato v svobodi in ljubezni daje svoje življenje, da bi mi imeli življenje in ga imeli v polnosti (Jn 10,10). Jezus sam ubesedi to svojo poslušnost kot zname-

nje povezanosti in ljubezni, ki povezuje Očeta in Sina, ko pravi: *»On, ki me je poslal, je z menoj. Ni me pustil samega, kajti jaz vedno delam to, kar je všeč njemu«* (Jn 8,29). Jezus slave, ki zaznamuje »pomembnost, moč, težo, smisel«, ne išče sam, temveč jo išče in v polnosti, ob povzdignjenju na križ, razodeva Očca (Jn 8,20).

K razmisleku o Jezusovi pokorščini nam daje poseben uvid Pismo Hebrejcem, ki Jezusa predstavi kot resničnega duhovnika, ki je sočuten, usmiljen in zvest, da tako sam postaja daritev, ki se daje, da izpolni Božjo voljo (Heb 10,7). Dinamika daritve celotnega Jezusovega življenja, od vstopa v svet do vzpona na Očetovo desnico, je zaznamovana s pokorščino, ki pomeni predajanje svojega življenja Očetu, kot zapisuje pismo: *»Čeprav je bil Sin, se je iz tega, kar je pretrpel, naučil poslušnosti, dosegel popolnost in postal vsem, ki so mu poslušni, izvir večnega odrešenja«* (Heb 5,8–9). Poslušnost Bogu, izvoru življenja, rodi življenje; obratno, neposlušnost in zavrnitev Življenja vodita v smrt. Jezus je sprejel človekov odklon od Boga, sprejel je smrt in to popolno oddaljenost od Boga izročil Očetu, zato je postal popoln in izvir odrešenja za človeka (Heb 5,9). V tej popolni izročitvi, onkraj skrbi za rešitev svoje minljivosti, se v popolni predaji Očetu zgodi vstajenje kot vstop v resnično svetišče, ki ni narejeno z roko, temveč kot *»sama nebesa, da se je zdaj za nas pojavil pred Božjim obličjem«* (Heb 9,24).

Pokorščina ne pomeni ponižanja, tlačenja ali izničenja osebnosti, temveč zaznamuje držo hvaležne ponižnosti in zaupljive poslušnosti, preko katere zmora človek rasti in v polnosti postajati bolj celostna osebnost. Ta proces se na osebni ravni zgodi, ko razumem, da mi nekdo hoče resnično dobro. Tedaj spoznam, da sem na pravem mestu in mi zaupanje nudi osebnostno rast. V tem primeru je pokorščina kot zaupljiva poslušnost tista drža, ki me od zaprtosti v svoj lastni jaz preko spoznanja Božje ljubezni odpira za odnos z Bogom in sočlovekom. V tem se tudi za vsakega izmed nas uresničuje Kristusovo čutenje in življenje, ko v zaupanju Očetu daruje svoje življenje, da bi ga v polnosti prejel kot dar večnega življenja (Flp 2,5–11).

Pokorščina osvobaja

Sestra klarisa

V današnjem času, ko mnogi hočejo dokazati, da pokorščina ni potrebna ali da celo zasužnjuje, je zelo prav, da premišljujemo o njej kot o drugem izmed evangelijskih svetov. Nekoč so celo govorili: ko je nekdo vstopil v samostan, je bil sprejet v pokorščino.

Zgled za to, da je pokorščina potrebna, nam je kot prvi dal sam Kristus, ki je bil svojemu nebeškemu Očetu »pokoren do smrti, smrti na križu«. Pokoren je bil tudi materi Mariji, brezmadežni Gospodovi dekli – ki je vedno iskala ter izpolnjevala samo Božjo voljo in je hudobna kača nikoli ni preslepila – ter krušnemu očetu Jožefu.

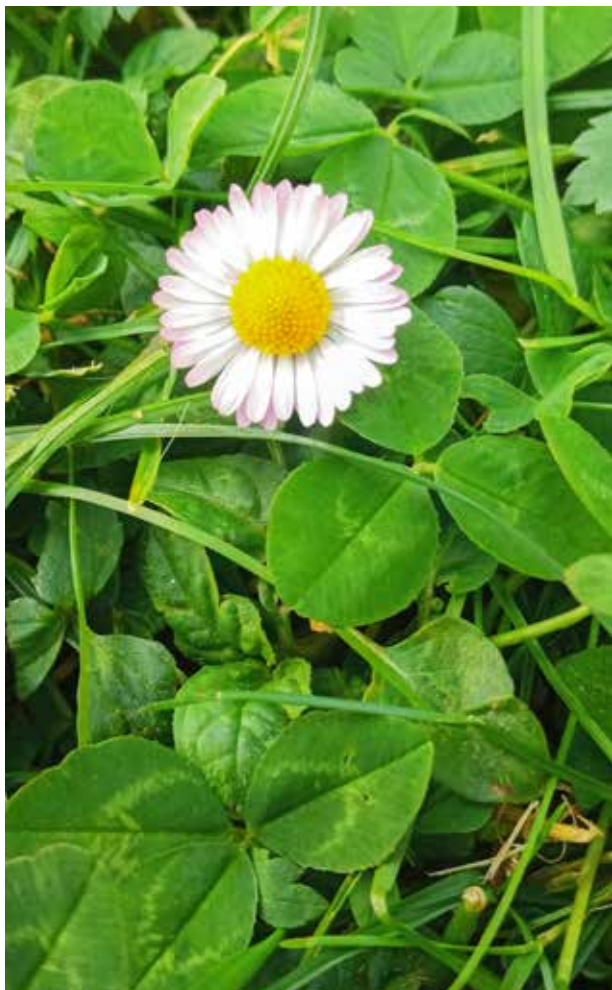
Hitro lahko vidimo, da življenje poteka veliko bolj mirno in urejeno, če se ljudje držijo določenih pravil oziroma predpisov. Tako je npr. v prometu, bolnišnicah, trgovinah in drugih javnih ustanovah. Popolnoma nerazumljivo bi bilo torej, če bi v samostanu vsakdo lahko delal, kar bi hotel.

Kadar ubogamo predstojnike in se držimo pravil, smo vedno lahko mirni, da smo izpolnili Božjo voljo. Pokorščina nas dejansko osvobaja. Ljudje, ki se nam priporočajo v molitev, velikokrat prosijo, da bi molile, da bi spoznali Božjo voljo. Ujeti so v določene spone, ne vedo, ne kod ne kam, ne vedo, kaj je prav, zato so v resnici nesvobodni. Trudijo se, vendar dostikrat brez koristi. V samostanu pa je vsak trud, ki je v skladu s pokorščino, blagoslovljen. Čisto neznatno dejanje pokorščine je zelo veliko v Božjih očeh.

Pokorščina prinaša gotovost duha, mirno vest, veselje srca, moč volje. Je središče redovnega stanu, bistvena za Bogu posvečeno življenje. Svet smo zapustile zato, da bi se popolnoma podarile Bogu, se odpovedale lastni volji, ubogale in s tem častile Boga, se posvečevale in reševale duše. Z zaobljubo pokorščine se zaobljubimo, da bomo delale tako, kot od nas zahtevajo dnevni red, redovno pravilo, predstojniki ... Zavežemo se, da bomo služile Bogu. Postanemo torej božje služabnice, od služabnika pa se zahteva, da uboga. To je naša dejavnost, razlog obstoja, prva dolžnost in povzetek vseh naših dolžnosti. Pokorščina nas ne utesnjuje, ampak osvobaja.

»Uboštvo je velika stvar, čistost je še dragocenejša, toda pokorščina, če jo spolnjujemo v vsej njeni celovitosti, prevlada nad obema. Dejansko se človek z uboštvom odpove časnim dobrinam, s čistostjo se odpove ugodju mesa, s pokorščino pa kraljuje nad svojim duhom in srcem« (Janez XXIII.).

Izmed treh zaobljub (pri nas pa štirih), ki sestavljajo redovni stan, je torej najpomembnejša in najbolj bistvena prav zaobljuba pokorščine. Če bi kdo živel ubožno in

Angel zasuka

Angel zasuka
Božjo milost raznaša,
duši spoznanja prinaša.
Obrača misli,
prevrača načrte
in stori,
da duša vzplamti
v prvotni ljubezni.

p. Janez Šamperl

zdržno, pa ne bi bil pokoren, mu to ne bi nič pomagalo. Delal bi namreč po svoji volji. Pokorščina je zelo ogrožena krepost, bolj kakor uboštvo in čistost, zato jo moramo braniti. Lažna svoboda povečuje nemir, vodi v vedno večji nered in v nasilje. Zato se razviti svet pogreza v ogroženost, naveličanost, brezcilnost ... v žalost.

V samostanu pa se mi ni treba vsako jutro spraševati, kaj naj danes naredim, da bom izpolnila Božjo voljo, zato se popolnoma mirno izročim v Božje roke in se trudim čim boljše izpolniti svoje dolžnosti – in v srce se naselita veselje in mir. Ali ni to čudovito?

Bogu ne moremo dati ničesar bolj dragocenega, kakor je naša lastna volja, ko lahko rečemo: »Gospod, daroval/-a sem Ti svojo voljo, ničesar več nimam, da bi Ti lahko podaril/-a.« Ali ne bi bilo prav nespametno, če potem, ko smo prišle v samostan in se odpovedale vsemu, ne bi ubogale, ko je vendar daritev lastne volje tako draga nadvse ljubljenu Bogu, čigar neveste smo postale z zaobljubami, On pa naš ljubljene Ženin? Ali ne bi bilo škoda, če ne bi izpolnili načrta, ki ga ima Bog z nami?

Zato lahko razumemo besede, s katerimi je sveta Katarina Sienska spodbujala svojo redovno hčer: »Kaj naj ti rečem, draga in ljubljena hči, o odličnosti te kreposti? Da, pokorščina je čisto dobro ... Bodi vnet, ljubljena hči, za to veličastno krepost.«

Bratje so mi obogatili življenje

Pogovarjal se je p. Igor Salmič

Generalni minister minoritov p. Carlos Trovarelli je kot 120. naslednik sv. Frančiška na čelu reda od leta 2019. Doma je iz Argentine, ima pa tudi slovenske korenine, saj so njegovi stari starši v Južno Ameriko prispeli s Primorske.

Za seboj ima skoraj pet let vodenja reda; v tem času je obiskal veliko držav, kjer bivajo in delujejo bratje, tako da je imel priložnost dobiti zelo široko podobo o življenjskem utripu Frančiškove karizme širom po svetu. Seveda nismo mogli zaobiti njegove povezanosti s Slovenijo. Velikokrat mu namreč uspe obiskati deželo starih staršev, tako zaradi sorodnikov kot tudi bratov minoritov. Ob obisku leta 2022, ko smo slovenski minoriti obhajali redni provincialni kapitelj, je že dal intervju za katoliški tednik Družina (št. 7, 20. februar 2022, str. 4–5), zdaj pa je nekaj osebnih izkušenj in misli podelil tudi za revijo Med nami.

Spoštovani generalni minister p. Carlos! Najprej se Vam iskreno zahvaljujem za Vašo razpoložljivost in čas, ki ste ga namenili temu intervjuju.

Z velikim veseljem.

Če se prav spomnim, Vam je papež Frančišek po izvolitvi za generalnega ministra leta 2019 v šali dejal: »Bratje so vam malce zapletli življenje.« Kako danes ocenjujete ta stavek?

Papežev spontani odziv 17. junija 2019 med posebno avdienco, ki jo je podelil bratom z generalnega kapitlja, je bil znamenje njegove solidarnosti ob mojem imenovanju, saj se je zavedal, da bo to zame velika odgovornost. Pravzaprav sem to odgovornost vedno čutil in jo še vedno čutim. Po drugi strani pa nikakor ne morem

dobesedno reči, da so mi bratje »zapletli življenje«. Prej bi dejal, da so mi ga obogatili. Prav tako ne morem reči, da je do zdaj z mojimi brati vse potekalo »gladko«. Nekatere situacije so človeško zapletene in jih je težko obvladati. Toda bratje me resnično bogatijo: tako tisti, s katerimi si delimo določene službe (tu mislim na sodelavce v generalnem definitoriju), kot vsi drugi bratje, ki živijo in delujejo po vsem svetu.

S papežem se poznata že od prej, ko ste bili provincialni minister v Argentini, on pa nadškof v Buenos Airesu. Tudi kot generalni minister ste ga nekajkrat obiskali. Ali se spomnite kakšne posebne anekdote, ki bi jo želeli deliti z bralci?

Da, vsekakor sem ga imel priložnost srečati že prej, ko je bil pomožni škof v Buenos Airesu in nato nadškof, jaz pa sem bil v službi provincialnega ministra. Ena od stvari, ki me je vedno presenečala, je bila njegova točnost in hitrost pri odgovarjanju na telefonske klice, pisma ali pozdrave. Sicer ne velikokrat, a ob nekaterih priložnostih sem moral poklicati v njegovo pisarno, da bi se z njim dogovoril o čem ali ga kaj vprašal. Vedno je od trenutka, ko sem poklical (pa so mi odgovorili iz škofovega tajništva), do njegovega povratnega klica minilo največ tri minute. Zares sem takoj zaslišal njegov glas: »Bergoglio tukaj.« Enako bi lahko rekli za moje pozdrave ob božiču, veliki noči ali drugih praznikih ali obletnicah. Ob »dopisovanju« je njegov odgovor prišel na mojo mizo, podpisan s peresom in vedno opremljen z majhno podobo svete Terezije Deteta Jezusa, ki jo je zelo častil.

Prav tako se rad spominjam, da ga je nekaj tednov pred njegovim odhodom v Rim na konklave naš župnik povabil na praznik zavetnika v eno od naših kapel v predmestju mesta Buenos Aires, kjer je naša skupnost. Kardinal Bergoglio se je kot preprost meščan pripeljal z avtobusom, ki ga je iz središča mesta pripeljal v bližino naše župnije, kar ni bila izjema, temveč njegova navada in zavestna izbira.

Če se malo dotakneva Vašega dela. Kaj počne generalni minister? Kakšna je njegova naloga/ služba? Ali ima tudi svojo "vojsko"?

Moja naloga je vodenje v skladu s splošno zakonodajo Cerkve in posebno zakonodajo našega reda. Čeprav sem na koncu odgovoren za vse brate in vse zadeve, pa takoj zatem, ko postanem generalni minister, predlagam skupino bratov kapitlju, ki z glasovanjem potrdi ali spremeni to ekipo, ki se pri nas imenuje generalni defintorij. Vsakih šest tednov se z najožjimi sodelavci srečam v Rimu, da jim prisluhnem glede stanja reda in se skupaj odločimo o zadevah, ki se nas tičejo. Moja odgovornost je »zadnja odgovornost«, saj je red v običajnem življenju organiziran v province in kustodije, ki so del reda; vsaka ima svojega višjega predstojnika, npr. provincialnega ministra. Obstajajo še druge odgovornosti, kot so npr. generalni samostani, ki odgovarjajo neposredno generalnemu ministru ali generalni kuriji. Posebna služba pa je zagotavljanje izpolnjevanja sklepov, ki so bili odobreni na generalnem kapitlju, v mojem primeru na kapitlju leta 2019. Nato v mojo službo spadajo bratski obiski ali kanonične vizitacije samostanov in njihovih dejavnosti: tu prisluhnem, spremljam in usmerjam brate ter njihove projekte evangelizacije.

Pred kratkim smo vstopili v čas zanimivih jubilejev, ki sledijo eden drugemu. Od leta 2023 do 2026 se namreč spominjamo več okroglih obletnic zadnjih let življenja svetega Frančiška. Letos na primer obeležujemo 800-letnico vtisnjenja ran na gori La Verna. O preizkušnjah in trpljenju ni lahko govoriti. Kaj nam želi Gospod povedati s tem dogodkom?

Obeležitev osemstoletnice vtisnjenja ran na rokah, na nogah in na strani Frančiška Asiškega ima veliko globlji pomen, kot si lahko predstavljamo. Zelo malo svetnikov je doživelo to posebno razodetje Božjega delovanja. Ran oz. stigem ne smemo razumeti kot preprostega »čudeža« (skorajda ob koncu svetnikovega življenja) niti kot znamenja križev, ki jih moramo vsi nositi skozi svoje življenje. Gotovo je vtisnjenje ran vzvišen jezik Božje ljubezni do človeka. Toda njegov pomen ni nič drugega kot možnost, ki jo imamo vsi, da se poistovetimo s Kristusom in živimo v njem. To je asimilacija, ki je ne moremo

improvizirati, ampak je »nadaljevanje« celotnega življenja, ki je obrnjeno k Očetu, odprto Svetemu Duhu in živeto v Kristusu, z njim in v njem. Križ in s tem stigmati (ki niso nič drugega kot znamenje križa) ne predstavljajo samo ali predvsem težav in trpljenja v življenju, ampak Kristusa samega. V Kristusu najdemo smisel in »način« svojega življenja, znotraj tega smisla (ki je »poln« smisel) pa najdemo odgovor za sprejemanje težav in celo bolj bolečih stvari.

Vsekakor Frančiškova duhovnost zajema tudi druge vidike, kot je razvidno iz njegovih spisov, življenjepisov in celo dokumentov reda. Ali obstaja kakšna razsežnost karizme, ki Vam je še posebej pri srcu?

Zelo cenim usmerjenost na bistveno, ki jo je sveti Frančišek želel živeti in učiti, na kakšen način živeti. Lahko izpostavim tudi preprostost, vendar preprostost, ki ne temelji na preprosti izbiri načina življenja (kot to počnejo tudi mnogi neverniki), ampak na Gospodovi kenozi oz. ponižnosti (izpraznitvi). Fascinira me, da je Frančišek tako globoko razumel Gospodovo kenozo, njegovo utelešenje, njegov način posredovanja odrešenja. S tem je povezano tudi bratstvo, ki ne pomeni zgolj »čutiti« drugega kot brata ali sestro, ampak vzpostaviti način odnosa z vsem in vsemi: svoboden, dostojanstven, velikodušen, osvobajajoč, odprt, miren, hvaležen ... Sveti Frančišek Asiški je bil zlahka očaran nad delom Božjih rok, nad stvarstvom. Osebo mi je všeč »očaranost«, ki jo lahko vzbudijo drugi, drugačni, sosede, kulture itd.

Tema te številke revije je posvečena pokorščini. Kako jo je treba razumeti danes? Ali mora biti pokoren tudi general?

Zame je pokorščina teološka in bivanjska drža. Teološka ne le zato, ker je pokorščina eden od evangelijskih svetov, ampak tudi zato, ker pomeni priznanje, da je Bog Oče Stvarnik, ki drži v rokah vse ustvarjeno. Tudi Kristus sam je bil pokoren do smrti, in to smrti na križu. Je pa tudi bivanjska drža, saj se pokorščina prav tako začne s priznavanjem resnice drugega, z gledanjem na drugega kot na Božjo govorico, z upoštevanjem, da sta svet in zgodovina medsebojno povezana celota in da ne delujeta več samostojno kot filozofske »monade«.

To ima posledice tudi za redovnika: pusti se voditi ministru, nadrejenemu, običajnemu življenju vsakdana. Generalni minister mora biti dobesedno pokoren sveti Cerкви, duhovno pa vsem bratom, resničnosti, zgodovini. Trenutna služba je najvišja avtoriteta in to mi omogoča, da za določene zadeve ne prosim dovoljenja drugih: lahko se organiziram po lastnih merilih. Vendar se to le redko izvaja.

Če se vrneva k Vašemu delu. Kot generalni minister ste pogosto na poti in obiskujete brate na različnih koncih sveta. Koliko držav ste že obiskali in koliko jih še manjka?

Pri obiskovanju bratov, sodelovanju na kapitljih in drugih dogodkih sem resnično imel milost – kot vsi generalni ministri – potovati in spoznavati red. Do zdaj sem bil vsaj enkrat v več kot šestdesetih državah. V tem trenutku mi manjka še pet od štiriinšestdesetih držav, v katerih je red navzoč: Kitajska, Avstralija, Irska, Kazahstan in Vzhodni Timor.

Je kakšno potovanje ali obisk, ki ga še posebej nosite v srcu? Kaj vas je navdušilo pri teh obiskih?

Lahko zatrdim, da so mi vse države zelo pri srcu. Istočasno pa lahko rečem, da občutim posebno navdušenje, ko obiščem države, kjer je katolištvo (in tudi naša navzočnost) v manjšini v primerjavi z lokalno kulturo, raso, religijami ali cerkvami. Do teh krajev torej čutim posebno naklonjenost. Prav tako sta mi pri srcu dve državi, iz katerih izhajajo moji predniki: Italija in Slovenija.

S potovanji nastopijo utrujenost, menjavanje časovnih pasov, dolgi poleti ... Kje najdete vso potrebno energijo?

Velikokrat čutim potrebo po prostem dnevu ali več časa za počitek, saj je nenehno potovanje s prevoznimi sredstvi res naporno (v mojem primeru predvsem potovanja po kopnem). Toda »moči« ne najdem v spanju ali prostem času, temveč v najvišji motivaciji oz. smislu, v meditaciji, molitvi in – še posebej – v ljubezni, ki jo čutim do našega reda in vseh bratov.

Zaradi teh obiskov ste pridobili zelo široko sliko o razmerah v redu. Katera podoba te izkušnje ali reda Vam je po skoraj petih letih službovanja kot generalni minister ostala vtisnjena v spomin?

Podoba, ki jo imam o redu, je podoba osebe, ki je zrela (tj. več kot »odrasla«) in hkrati polna življenja; podoba osebe, ki je zdaj že precej stara, a kljub temu zelo plodna, ne toliko po številu, ampak bolj po pričevanju. Zelo me navdušujejo plasti zgodovine, ki jih človek vidi zlasti v krajih ali tradicijah, starih več stoletij. Navdušuje me, ko vidim, da je red resnično družina, ki je dobro zasidrana v času in hkrati odprta za novo življenje, ki ga prinašajo mlajše generacije. Zato me tako navdušujejo različni načini življenja in prenašanja naše karizme. Zaskrbljen sem, kadar se ta velika zgodovina, te tradicije in vsebina karizme zanemarljavo ali ne cenijo dovolj.

Ali poleg skrbi obstajajo tudi znamenja upanja? Katera?

Glavno znamenje upanja je Bog sam. On je naše upanje in je navzoč. Potem so tu bratje, ki so veseli svoje poklicanosti in ki si ne želijo ničesar drugega kot preprosto živeti to, k čemur so poklicani.

Neki brat mi je nekoč rekel: »Hočem živeti in ne samo preživeti.« Kako to doseči?

Ohraniti je treba mladost duha, biti združen z Bogom in v iskreni molitvi! Za to potrebujemo (kot sem že dejal) veselje evangelija v srcu; ne pričakovati ničesar drugega kot živeti ta evangelij povsod, torej tudi tam, kamor nas kliče pokorščina. Prav tako se mi zdi bistveno ljubiti sveto Božje ljudstvo, vernike, prijatelje, ljudi, s katerimi živimo.

Če se ozremo na vašo mladost ... Kako ste spoznali svetega Frančiška in brate? Kaj Vas je takrat pritegnilo in Vam pomagalo pri razločevanju?

Prvo poznavanje svetega Frančiška, ki se ga spominjam, je iz serije o življenju svetnikov za otroke, ki je bila na eni od številnih knjižnih polic v moji hiši; nato klasika Brat sonce, sestra luna in zatem številni življenjepisi, ki mi jih je uspelo prebrati med razločevanjem poklica, ki se je od škofijskega duhovništva hitro preusmerilo k meništvu in nato k frančiškovskemu redovnemu življenju.

Ali lahko bralcem zaupate ozadje svojih slovenskih korenin? Šlo je za stare starše po materini strani, če se ne motim?

Tako je. V Argentino sta se leta 1929 izselila moja stara starša po mamini strani. Oba sta bila iz Dornberka. Moj dedek, mamin oče, je v Argentini umrl, ko je bila moja mama stara štiri leta. Babica se je znova poročila z možem italijanskega porekla. Med seboj nista govorila slovensko, tako da se moja mama potem ni naučila slovenskega jezika. Nekaj malega je vseeno razumela slovensko, saj je njena mama, torej moja babica, slovensko

govorila s sosedo, ki je bila Slovenka. Zato se žal nisem naučil slovenščine.

Ali so v vašem domu ostali kakšni slovenski običaji? Kakšne pobožnosti ali kaj, kar je povezano s slovensko kulinariko?

Bolj kot običaji, ki jih je že moja babica precej izgubila (zaradi zgodnje moževe smrti), mi je bila posredovana ljubezen do Slovenije kot ljudstva in kot države. V mojem življenju se je preobražala iz »skrivnosti«, ki mi je bila najprej posredovana kot »Jugoslavija« (spomnim se tisočih poštnih znamk s tem napisom, ki smo jih zbirali z ovojnic), nato se je spremenila v Slovenijo in tu v konkretne obraze družinskih članov ter konkretno geografijo krajev mojih starih staršev. Moja babica je odlično znala pripraviti »štrudelj«, moja mama ne tako zelo. Zdaj pa vem, da ima vse to, kar je narejeno iz jabolk (tudi sok), dobro vino, lepota lesenega pohištva in toliko drugih stvari, ki sem jih poznal v otroštvu ... tudi slovenske korenine.

Ali se še vedno spominjate svoje slovenske babice?

Seveda! Toliko lepih spominov imam! V nebesa je odšla, ko sem bil star že skoraj dvajset let, zato imam veliko lepih spominov. Po naravi je bila zelo zadržana in je živela približno petnajst kilometrov od mojega doma, zato je nisem videval vsak dan. Toda v mojem srcu je ostalo veliko spominov.

Slišal sem, da ste morda med zadnjimi na svetu izvedeli novico o smrti papeža Pavla VI. (6. avgusta 1978). Zakaj tako pozno?

Tako je, v tistih dneh (star sem bil 15 let), ko smo imeli zimske šolske počitnice, sem bil skupaj s prijateljem na obisku pri rojakih mojih starih staršev v Bariločah (Patagonija, Argentina: tam je zima med junijem in avgustom). Ta družina, stoodstotno slovenska, je imela sina, ki je najel smuči, in učili smo se smučati; vsak dan smo ves dan preživeli v gorah. Vsak dan zvečer smo se vrnili na njihov dom in tam so med seboj govorili samo slovensko. Vmes je umrl papež ... a to sem izvedel šele, ko sem se vrnil domov.

Se še spomnite, kdaj ste prvič obiskali Slovenijo? Prva maša zunaj Argentine je bila ravno v Sloveniji, kajne?

Res je! Slovenijo sem prvič obiskal leta 1994, ko sem želel s prijatelji iz Padove vsaj »prestopiti« mejo; to je bil le izlet na območje Nove Gorice. Nekaj dni pozneje sem se vrnil z drugimi tremi brati iz Padove, s katerimi naj bi bil posvečen v diakona. Ob tej priložnosti smo bili na poti na Hrvaško in vmes smo se ustavili v Postojnski jami. Toda pravi – zame – »prvi obisk« v Sloveniji je bil avgusta in septembra 2001, ko sem se iz Argentine z mamo odpravil na obisk k sorodnikom. Tega ne bom nikoli pozabil; pravzaprav se spominjam vsega, predvsem zaradi tega, ker sem bil nad vsem očaran. Prvo mašo izven Argentine sem ob tej priložnosti daroval na Sveti gori.

Kdo od vaših sorodnikov še danes živi v Sloveniji?

Še vedno živita dva neposredna bratranca moje mame, hčerka sestre moje babice in še en sin brata moje babice, njuni otroci in vnuki. Z vsemi sem v stiku in se pogosto obiskujemo.

Tudi kot generalni minister ste bili večkrat v Sloveniji. Spoznali ste tudi sobrate in njihovo delo. Ali so navzoča znamenja upanja? Kakšno sporočilo bi radi posredovali bratom?

Bogu sem hvaležen, da sem večkrat imel priložnost obiskati brate slovenske province, bodisi v okviru bratskih obiskov, srečanj, kapitljev, oddiha in podobnih priložnosti. Spoznal sem brate in njihovo delo, mislim, da kar vse. Sporočilo, ki ga želim prenesti bratom, je, naj ne izgubijo upanja spričo sedanjih izzivov province in – morda – tudi Cerkve na Slovenskem. Ena od skušnjav – posledica današnjih globalnih kulturnih sprememb – je obup. Namesto tega je zdaj čas vere in z vero, upanjem, ustvarjalnostjo in vsestranskostjo morajo bratje krmariti sedanost.

Kaj bi radi na koncu sporočili bralcem revije Med nami?

Ker je téma te številke revije pokorščina, vse bralce spodbujam, naj nikoli ne izpustijo »niti« povezanosti z Gospodom. Vedno želimo biti pokorni njemu in njegovemu evangeliju, saj vemo, da so to Besede življenja. Gospod je dobri pastir. On je Bog in nas ljubi ter vodi z večno ljubeznijo. Z isto ljubeznijo želimo tudi mi voditi svoje življenje, svoje delo in vsa svoja dejanja.

Spoštovani p. Carlos, iskrena hvala za Vaše izčrpne in tudi osebne odgovore. Naj Vas Gospod še naprej obilno blagoslavlja pri Vašem zahtevnem poslanstvu.

BREZMADEŽNA

Zaupanje v Marijo

»Po zgledu serafskega očeta in v skladu s tradicijo reda najbratje izražajo sinovsko ljubezen do blažene Device Marije z liturgičnimi opravili, s pobožnimi vajami (rožni venec, frančiškovski rožni venec in druge krajevne oblike pobožnosti) ter z osebno molitvijo.«

V mojem otroštvu je bila v mojem rojstnem mestu, v kulturnem domu, stalna galerija čudežnih Marijinih podob iz različnih svetišč. To je bilo nenavadno, saj v času komunističnega režima, ki je bil nenaklonjen vsakršnemu verskemu izražanju, takšnih predstavitev ni bilo organiziranih. Ob pogledu na podobe razstavljenih ikon nisem mogel razumeti, v čem se ena Božja Mati razlikuje od druge. Trajalo je nekaj let, preden sem spoznal, da me marijanske znamenitosti spominjajo na posebno navzočnost, skrb, pomoč in sporočilo, ki so ga ljudje prav v teh krajih prejeli od Matere našega Gospoda. Verjetno je k temu pripomoglo tudi to, da sem s starši hodil na romanja v različna svetišča in se o njih učil. Težava pa je bila v tem, da je priljubljena marijanska pobožnost, vsaj v moji regiji, zabrisala povezavo med njo in Bogom. Na splošno so po mojem mnenju blaženo Devico častili kot kraljico. Zdelo se mi je, da je marijanski kult osredotočen le nanjo, vendar brez jasnega sklicevanja na Kristusa. Zdelo se mi je, da ta pobožnost ni ustrezno opredelila Marijinega poslanstva v odnosu do Gospoda. Tako je Marijo predstavljala kot blagoglasno, usmiljeno rešiteljico, ki posreduje za grešnike, ki jih hoče strogi in jezni Oče kaznovati. To je seveda v mojih mladostnih občutkih postavljalo samega Boga v ne preveč dobro luč. Trajalo je nekaj časa, da sem uredil svoj odnos do blažene Matere, k čemur je nedvomno pripomogel osebni študij različnih marioloških knjig.

Mati velike stepe, ikona kazahstanskega ikonopisca.

Razumem, da ima vsak od nas svojo zgodbo o spoznavanju in prijateljstvu z Brezmadežno. Te osebne spomine pišem zato, da bi se vsak bralec lahko vprašal: Ali imam odnos z Materjo našega Gospoda? Kako je ta odnos videti, kako se razvija in iz česa je sestavljen? Ali sem marijanski brat? Ali sem očaran nad Marijo in ali delim izkušnjo njene navzočnosti v svojem življenju?

Kadar nas v življenju navdihuje Immaculata, lahko govorimo o marijanski duhovnosti. Postane nam ne le vzornica, temveč tudi spremljevalka na naši poti. Podvrženi smo njenemu vplivu. Marijanska duhovnost torej ni omejena le na pobožnost, to je čaščenje Matere, ampak pomeni, da je osebna molitev način približevanja njej. Z drugimi besedami, oseba, ki se ji izroča, se ne ustavi samo pri zunanjih verskih dejanjih, ampak skuša posnemati njeno pot, njeno življenje, njeno mišljenje, njeno odprtost za Besedo. Ko človek razvije odnos z njo, lahko izkusi njeno ljubezen. Zaupanje je torej odgovor na Materino ljubezen. Na poti razvoja duhovnega življenja globlje spoznavamo sebe in tako doživljamo, da smo šibki in grešni, ter »čutimo okus« križa življenja, ki se nas dotika v različnih okoliščinah. Potrebujemo njegovo navzočnost in posebno podporo, da ne bi »usahnili« v odnosu z Gospodom. Kot apostol Janez na Golgoti sprejmimo oporoko križa in vnesimo Kristusovo Mater v vse v svojem življenju. Na ta način vzamemo Marijo s seboj.

O zaupanju pišem zato, ker to ni enkratni proces. Oblike tega zaupanja so lahko različne: molitve, rožni venec, kapelice, litanije, romanja, praznovanja, članstvo v različnih bratstvih in marijanskih združenjih ... Čeprav imajo ta dejanja zunanjo obliko, v zaupanju postanejo nekaj osebnega, oblikujejo stalen način življenja in razmišljanja. V mislih pogosto priključimo Immaculato ter razvijemo močnejši in tesnejši odnos z Njo. To je duhovna pot za tiste, ki se želijo vedno bolj navduševati nad Njo, spreminjati svoje življenje in evangelizirati. Vsakdo lahko prejme dar očaranosti nad Božjo Materjo na poti zaupanja svojega življenja Njej. Za to ni treba doživeti njenega prikazovanja, kot so bila prikazovanja, ki so se zgodila v zgodovini Cerkve.

Čeprav so vse verske skupnosti na svoj način marijanske, je v frančiškovski duhovnosti nekaj, zaradi česar se še posebej sklicujemo na Božjo Mater. Ko obiščemo baziliko svetega Frančiška v Assisiju, lahko v spodnji cerkvi občudujemo Cimabuejevo fresko. Na njej je Frančišek upodobljen kot ponižen služabnik ob Devici Mariji, ki jo z dojenčkom Jezusom obožujejo angeli. Zdi se, da se Poverello drži nazaj, saj ve, kdo je v tem nebeškem oboževanju pomembnejši. V rokah drži knjigo, na njegovem telesu pa so vidne stigme. Na ta način je umetnik izrazil duhovno držo, ki naj bi jo v sebi razvili manjši bratje: ponižnost in čaščenje Božje Matere. To je duhovnost, ki zavrača željo, globoko zakoreninjeno v človeškem ponosu, da bi postali pomembni, veliki in dominantni. Frančiškovi bratje se od Gospodove služabnice ne učijo kraljevanja, veličine ali pehanja za slavo, ampak tega, kako biti blizu Gospodu in mu odgovarjati s svojim »fiat«, s svojim življenjem. Kakor ona na tej freski drži v naročju utelešeno Besedo, tako so manjši bratje poklicani, da nosijo in rodijo utelešeno Besedo. Frančišek ljubi Marijo in ji je hvaležen, da je Božjega Sina naredila za našega brata. Na Marijo gleda predvsem kot na Mater, ki služi pri odrešenjskem delu in nas uči častiti Trojico.

Od Marije se želi naučiti doživljati Božjo bližino in navzočnost v drži uboštva in ponižnosti. Ko kontempliramo Božjo ljubezen, ki prihaja k nam, lahko vidimo nevesto Svetega Duha. Naša poklicanost je, da jo vidimo, da jo posnemamo v njeni materinski poklicanosti in se ji pustimo voditi v tesnem odnosu z Očetom, Sinom in Svetim Duhom, ki se živi in uresničuje v Cerkvi.

Zato si moramo dovoliti, da nas Marija očara, in ji zaupati svoje življenje. Pri tem ne gre le za razvijanje pobožnosti do Marije, temveč tudi za razvijanje marijanske duhovnosti. Zato se osredotočimo na njeno posnemanje v našem življenju, na to, da delamo tako, kot je delala Marija. Z njo odkrivamo, kako se odpreti delovanju Svetega Duha, kako sprejeti in roditi utelešeno Besedo, v Marijini lepoti in ljubezni pa vidimo obličje našega ljubečega Očeta. Ko svoje življenje resnično podarimo Mariji, ona ne bo nikoli zasenčila Boga za nas ali za druge. Lažje bomo videli, da je tam, kjer je Marija, vedno njen Sin in da je Jezus tam, kjer je njegova Mati. Takrat je še lažje najti motivacijo, da bi bili v njuni družbi. In prav to je namen zaupanja.

*p. Piotr Stanisławczyk,
generalni delegat za formacijo*

Zakaj materinski dan praznujemo 25. marca?

Na praznik Gospodovega oznanjenja, ki ga v Katoliški cerkvi obhajamo 25. marca, praznujemo obisk nadangela Gabrijela pri Devici Mariji v Nazaretu. 25. marec, ki je pomladansko enakonočje, je v starih časih veljal za dan stvarjenja sveta in ravno zato tudi za dan Jezusovega spočetja.

Vir: <https://katoliska-cerkev.si/gospodovo-oznanjenje>

800-letnica Frančiškovega prejema stigem na La Verni

p. Danilo Holc

prizadevati za postopno napredovanje pri preoblikovanju svojega bitja. Vsak ud njegovega telesa, ki je Cerkev, naj pokaže podobnost z Njim, ki je glava. Ob spominu na to pot ter v duhu molitve prenavljajmo svoje priličenje Kristusu po evangeliju križa.»

Eno od sporočil je bilo tudi to: »Frančiškov prejem stigem je izredno znamenje, ki še posebej okrepi sporočilo, koliko naj bo Kristusov križ v središču sveta in zgodovine človeštva. Križ izstopa kot dvojno znamenje: znamenje ljubezni in darovanja. Je znamenja zastonske Božje ljubezni, ki je nobeno nasilje ali zavrnitev ne moreta ustaviti. Medtem ko človek, žal,

S slovesnim otvoritvenim bogoslužjem, ki je potekalo 5. januarja 2024 na La Verni, se je začelo obhajanje tretje etape 800-letnic dogodkov, ki so povezani z zadnjimi leti Frančiškovega zemeljskega življenja. Udeležili so se ga generalni ministri Frančiškovih redov in drugih ustanov, ki izhajajo iz Frančiškove karizme. Predstavljali so celotno frančiškovsko družino ter bogastvo različnih odtenkov karizme.

Uvodne besede so se glasile: »Potem ko je Frančišek izročil Vodilo svojim bratom in ko je v Grecciu s svojimi telesnimi očmi videl težave, v katerih se je znašlo betlehemsko Dete, je tukaj na La Verni v svoje meso prejel znamenja Kristusovega trpljenja. Pot učenca ga je pripeljala do tako globokega združenja z Gospodom, da je Gospod z njim podelil tudi zunanja znamenja največjega dejanja ljubezni na križu.

Frančišek je svojo pot začel pri Sv. Damijanu, ko je Križnega kontempliral z umom in srcem. To je srce izkušnje ubožca iz Assisija tudi na La Verni. Na tej sveti gori je doživel popolno povezanost med sledenjem (*sequela*), posnemanjem (*imitatio*) in priličenjem sebe Kristusu (*conformatio Christi*). S tem nas opominja, da ni dovolj samo imenovati se kristjani. Tudi iskanje dobrih del ni dovolj. Z Božjo milostjo se je treba priličiti Kristusu in si

nenehno izvaja znamenja nasilja in zavrnitve, Bog v nobenem trenutku ne pušča človeka brez znamenj svoje ljubezni. Gospod poleg številnih sledi svoje ljubezni kot čudovite kamenčke pošilja še nekatere svoje otroke in jih zaznamuje na poseben način. Frančišek Asiški je v svojem življenju izkusil Božjo ljubezen ter ostal zaznamovan. Na svoj način je postal znamenje in opomin, da nas Bog neizmerno in svobodno ljubi. Tudi današnji čas zelo potrebuje takšna znamenja. Nujno se moramo spominjati, da smo neskončno ljubljene in da je cilj življenja ljubiti. Po zgledu sv. Frančiška smo povabljeni, da mu pri vseh odločitvah sledimo v izbiri poti, da bi se znali darovati ter iti preko svojih interesov. Da bi znali sejati mir in dobro, ki sta sadova zavedanja, da smo ljubljene, ter naše izbire ljubiti.«

Praznovanje obletnice vtisnjenja ran sv. Frančiška ima za vse Frančiške, pa tudi za druge brate in sestre dobre volje pomembno sporočilo. Božja ljubezen postane konkretna v darovanju drugim. Tako nas Frančišek vabi, da bi postali pričevalci evangelija in blagrov. Naša naloga je zdraviti različne rane ter iskati razkropljene. Postati orodje tolažbe in miru.

Frančišek ob koncu svojega življenja pravi: »Jaz sem svoje izpolnil, kar pa morate storiti vi, naj vas pouči Kristus.«

Pripravlja: Doroteja Emeršič

ROKE

Videli smo roke
deset
sto
tisoč

videli smo proseče roke
videli smo stisnjene pesti
videli smo sklenjene dlani
videli smo ljudi brez rok
morda je njihova mati uživala talidomid

morda so se rodili v Hirošimi
morda so jih pustili v vojni
videli smo roke brezdelneža
z mehкими ohlapnimi potezami
videli smo prozorne dlani otroka,
ki umira v Aziji

izmozgane roke peric, ki si ne morejo kupiti pralnega stroja
ter krepke in žuljave kmečke roke
in videli roke molilcev
in gledali roke nevernikov
se spominjali materinih rok in lomili roke ob uri nesreče.

Nihče pa nam ni pripovedoval o prebodenih rokah

nihče nas ni napotil v cerkev
nihče nas ni opozoril na Križanega
nihče nam ni opisal njegove bolečine.

Nihče?

Žebli niso govorili
žebli ne govorijo
žebli

žebli podoba sveta
žebli podoba zla
žebli ne govorijo
Ne!

Žebli kričijo
žebli na rokah in nogah Kristusa.

In bil je brat
ubogi brat Frančišek
iz Assisija
in ljubil je Boga

in ljubil je Kristusa tako
da je dobil na svojih rokah
da je dobil na svojih dobrotljivih rokah
da je dobil na svojih objemajočih rokah
da je dobil na svojih sklenjenih rokah
da je dobil na svojih izmučenih nogah
da je dobil na svojih nogah
rane Jezusove.

Videli smo rane sveta
videli smo trpečo Azijo
videli smo zmedeno Afriko
videli sito Ameriko
in naveličano Evropo
in videli nasilje
lakote in bolezni
pa se nismo zganili
videli smo ubijanje nedolžnih
pa nismo za nje molili
videli streljanje in ubijanje z vseh strani
in se skrili za oblake neprizadetosti
se prepirali s sosedi
a nismo pomislili na Jezusove besede.
Kdor se je veter, bo žel vihar.
Se čudili krivicam drugod
pozabili pa na lasten prag
pisali proteste o vojni v Vietnamu, Nigeriji, na Irskem ...
a doma so ostareli ljudje osamljeni umirali
grmeli proti pokvarjenosti mladine
in se jih v imenu nekake morale odrekli
in nismo videli
in nismo vedeli
da so Kristusove rane
da so Kristusove rane.

Jakob Emeršič

La Verna – dar stigem

s. Milena Pintarič

Letno srečanje svetov OFS krajevnih bratstev Slovenije se je zgodilo v soboto, 24. februarja 2024, na god apostola sv. Matija. V frančiškanskem samostanu in baziliki Matere usmiljenja v Mariboru smo bili člani svetov mariborskih krajevnih bratstev, na Kostanjevici pri Novi Gorici člani svetov bratstev iz koprške pokrajine in v Ljubljani, v Šiški, člani svetov bratstev ljubljanske pokrajine. Po sveti maši smo se preko zooma povezali ob predavanju p. Danila Holca, nato pa se spet razdelili.

V cerkvi Matere usmiljenja v Mariboru smo se zbrali in začeli ob Gospodovi mizi z obhajanjem svete maše. V nagovoru smo bili povabljeni, da začutimo Jezusa kot človeka, kajti na vrtu Getsemani je Jezus trpel kot človek. Getsemani je oljčnik, oljčni vrt, v katerem je stiskalnica. Prav tam, v stiskalnici, doživlja agonijo trpljenja, strahu, trepetu in pogovora z Očetom. Roti ga, naj gre ta kelih mimo njega, ampak naj se ne zgodi njegova volja, ampak Očetova. Izročeni v Očetove roke prejme tudi tolažbo, angela, ki ga krepeča. Jezus nam je pokazal pot, način, kaj storiti v neizbežnem trpljenju. V popolni predanosti Očetovi volji je spoznal smisel neizbežnega trpljenja, ki je ljubezen.

Tudi oče Frančišek je v času osebne krize in krize reda doživljal težko obdobje svojega življenja. Zatekel se je na goro La Verna. Obhajal je post. V njem je, na gori, v samoti, v bližini Gospoda in v teminah njegovega srca, spoznanje posvetilo kot luč, da red ne pripada njemu, ampak Bogu! Zato je vse – red in brate – prepustil Božjemu vodstvu. Osvobodil se je svojega pogleda na red in brate ter v popolnem zaupanju v Gospoda nadaljeval

poslanstvo življenja po evangeliju. Rane, ki jih je prejel, so pečat njegove popolne predanosti Kristusu. On je prvi svetnik, ki mu je bil dan dar Kristusovih stigem.

Takoj po sveti maši smo ostali kar v cerkvi, kjer smo prisluhnili predavanju p. Danila Holca z naslovom **La Verna: dar stigem – znamenje Božje ljubezni**. (Predavanje je dostopno na Facebook strani OFS.) V tem delu srečanja smo bili preko Zooma povezani s pokrajinskima bratstvoma ljubljanske in koprške pokrajine.

Med predavanjem in delom po skupinah smo se družili z našo predsednico s. Fani Pečar, ki je

pridala našemu srečanju pristen pečat sprejemanja življenjskih preizkušenj.

V skupini tajnikov, blagajnikov in drugih služb smo se strinjali, da Frančišek danes stoji ob nas in nas spremlja ter vabi, da se tako kakor on izročimo Očetovi volji. Ob Frančišku spoznavamo moč ljubezni, ki raste iz majhnosti in ponižnosti. Posvetili smo se pogovoru o težavah v bratstvih, kot je staranje bratstva in pomanjkanje novih poklicev, kar premagujemo s skupnimi srečanji z bližnjim bratstvom. Narodni svet v te namene priporoča in vabi k molitvi k Božjemu usmiljenju in tedenskem dežurstvu pred Najsvetejšim. Poudarili smo mesto molitve, ki jo ima v našem osebnem življenju (tiha molitev, molitev izročanja Božji volji, posebej v preizkušnjah, zahvalna in prosilna molitev) in v bratstvu (skupna molitev, ki povezuje, pomaga, prečiščuje odnose).

Odgovorni za vzgojo smo se posvetili razmišljanju po predlogi za delo v skupinah. Trpljenje je del našega

življenja in se mu ne moremo izogniti. Toda z Jezusom Kristusom dobi smisel. Naš simbol je križ, križ je pot skozi trpljenje do vstajenja. Trpljenje ob ljubljeni osebi doživljamo kot veliko, težko preizkušnjo, katere pomen zmoremo dojeti šele, ko mine. A prav v trpljenju se srečamo z milostjo, ki nam je v blagoslov.

Post, molitev in tišina so milostni čas za poglobljanje našega odnosa do Boga, do trpljenja in trpljenja Jezusa Kristusa. Premišljevanje in poglobljanje v Jezusove besede »Zgodi se tvoja volja« ter izročitev Očetu šele po določenem času pripelje do spoznanja smisla in pomena našega lastnega trpljenja. Zlato pravilo za molitev »Pojdi v svojo sobo in se predaj Gospodu na skrivnem« je povabilo h globokemu odnosu z Bogom. Molitev pomirja, zdravi notranje rane in človeku omogoča, da sam sebe uredi, se uskladi, predela v sebi, kar doživlja, in ko to preda v Očetove roke, lahko resnično dobro spi!

Gobavci in stigmatizirani današnjega časa so ljudje na obrobju in kar naši sosode, saj odnos do njih preizkuša naše medsebojne odnose. Delovanje po evangeliju z drobnimi, majhnimi dejanji ljubezni lahko uresničujemo

kjerkoli (Karitas, domovi upokoencev ...), kadarkoli (doma, na poti, v avtobusu ...) in kakorkoli (z nasmehom, poslušanjem, s pomočjo, ki jo človek potrebuje ...). Žal naša država s svojo usmerjenostjo postaja dežela smrti, ampak kristjani ne obupujemo. V nas raste upanje in izraz tega upanja je prvo »orožje«, ki je molitev za zdravo pamet, za pravo človečnost po Božji volji, ker imamo radi življenje in Življenje.

Duhovni asistenti smo se dotaknili dinamike v bratstvih. Prav stigmat – boleče stvari, kot so odnosi, težave, skrbi, nerazumevanje ipd., so seme za življenje. (»Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre, obrodi obilo sadu.« (Jn 12,24)) Vsakdo ima svoje darove. Poklicani smo, da se odpremo in da sprejemamo, tako lahko v nas vzklije življenje. Bog preseneča prav tam in prav takrat, ko ne pričakujemo. Zato je pomembno, da se zavedamo, da smo poklicani!

Predsedniki in podpredsedniki smo ugotovili, da nam je bilo dano premalo časa za razmišljanje ob tako bogati tematiki. Pomembno je, da kar delamo drugod in v OFS, delamo iz sebe, s pozitivnega stališča in s pozitivnim pogledom. Stigmat – rane, ki so naše bolečine, nas večajo, nam odpirajo pogled v globine, širine in daljave v nas samih, v naših skupnostih in svetu. Če se le prepustimo, jih sprejmemo in objamemo, kakor je Gospod objel svoj križ.

Sestra Jasna je naša razmišljanja povzela v tole lepo misel. Učili smo se poslušati, sprejemati in ljubiti. Poklicani smo, da smo po Jezusovem in Frančiškovem zgledu prisotni in pristni.

Zaključek srečanja je bilo srečanje s križem svetega Damijana, pred katerim je mladi Frančišek molil. Ob gledanju ikone križa smo se poglobljali v njegovo veličastno zgodbo trpljenja, smrti in vstajenja, ki jo lahko po njem beremo, začutimo in se vanjo živimo. Tudi naše življenje je zgodba veselja in žalosti, sreče in trpljenja, smrti in vstajenja. Kajti Kristus na tem križu stoji in ni pribit. Kristus je Živi, Vstali in je Luč sveta. Naj postaja vedno bolj naša Luč, ko vanj zremo, ko blodimo in iščemo v teminah srca in sveta. Odprimo svoja srca in ga prepoznavmo kot Luč v sebi, v bližnjih, skupnostih, domači družini, župniji, bratstvih OFS in v svetu.

Mir in dobro, dobri ljudje!

Med hladilnikom in pečjo

br. Miha Majetič

En lep pozdrav iz še vedno hladnega Kazahstana in njegovega glavnega mesta Astane. Pravzaprav so zaradi svoje velikosti vremenske razmere zelo različne. Moj prijatelj čebelar, ki mu včasih prinesem slovenske matice, pravi, da na jugu, kamor pelje prezimit čebele, trava zeleni že januarja in da čebele počivajo samo kakšna dva meseca. Potem pa se z njimi počasi vrača proti severu in se ustavlja v nasadih dreves in poljih, kjer čebele opravijo svoje delo pri opravljanju.

Ko smo že pri nasadih, naj omenim, da se je bivše glavno mesto Kazahstana imenovalo Almaty oz. Alma-ata. Alma je jabolko; ime bi lahko prevedli kot »nasad jablan«. Torej na ozemlju Kazahstana niso samo prvi udomačili konjev,

ampak so tudi začeli vzgajati jabolane. In če vzamemo pregovor, da sta Adam in Eva grešila s prepovedanim sadom – jabolkom, lahko ugibamo, da se rajski vrt morda nahaja v Kazahstanu.

Mogoče je kdo pomislil, da je naslov povezan s kuhinjo, a naj takoj povem, da se je zmotil. Res je, da bratje kuhamo sami in se tedensko menjamo pri pripravi hrane, ki pride na našo mizo. Naslov je povezan z besedami našega najstarejšega člana skupnosti, ki pravi, da smo devet mesecev v hladilniku in tri v peči. Pozimi se temperature lahko spustijo do -50 stopinj (sam sem doživel -46) in poleti tudi do +40 pri nas, ob Kaspijskem jezeru pa tudi do 50. Trenutno imamo dva časovna pasova, ko boste

brali te vrstice, bo samo še eden, mi pa bomo za eno uro bliže Sloveniji.

Prave pomladi in jeseni nimamo. V nekaj dneh se temperature iz minusa dvignejo na plus, in ker je zemlja zmrznjena, se taleči sneg spremeni v potoke in jezera (marsikje tudi v blato) in potem čez poletje počasi izginja. Kar se tiče pridelave hrane, se setev začne šele v maju. Pšenico požanjejo konec avgusta in v začetku septembra, koruza pa je uporabna pri nas na severu samo kot silaža, saj zrnje ne dozori. Mnogi na svojih vrtovih sadijo krompir in zelenjavo. Tudi mi imamo majhen vrt s paradižnikom, redkvico in bučkami. Pridelamo zelenjavo za sproti, pridne roke kuharic pa nam pripravijo obilo vložene ozimnice. Ob vrtu raste nekaj malin in jagod. Od dreves uspeva višnja; večino tega pridelka ponudimo faranom, da si naredijo kompot. Od živali imajo precej govedi, konjev, koz in ovc. Le-te pristanejo na mizah tukajšnjih prebivalcev. Svinjina se zaradi muslimanskega prebivalstva prodaja na ločenih policah. Ptice, kot so kokoši, goske in race, ne štejejo za meso in jih lahko jemo tudi ob petkih ☺. Velik vrt so pred leti bratje spremenili v otroško igrišče, ker takrat

Na obisk k župljanom s sestro in prostovoljci

Oratorij za otroke s prostovoljci v odročni vasi

Na obisku s prostovoljci

skupnosti, predvsem pa za otroke pri njih pripravimo igre in delavnice.

Naša skupnost je v februarju praznovala 16 let, odkar so bratje prišli v Kazahstan. Najstarejši, Italijan br. Roberto, ki letos praznuje 75 let življenja, je 15 let deloval v Španiji in 15 let v Romuniji. Nekaterim našim bratom iz Romunije, ki delujejo v Sloveniji, je bil tudi vzgojitelj. Tukaj pa vzgaja bodoče glasbenike v naši glasbeni šoli, ki deluje po načelu prostovoljnih prispevkov. Otroci se učijo igrati na klavir in orgle, zadnji dve leti pa tudi na kitaro in dombro (kazaški instrument, ki ima dve struni). Otroci na tekmovanjih vedno zasedajo najvišja mesta. Drugi brat je Pawel in prihaja s Poljske. Opravlja službo župnika v naši župniji Matere vseh narodov, ki

v bližini ni bilo mesta, kjer bi se lahko otroci igrali. Povod za to je bila smrt enega od ministrantov, ki je umrl med igro na železniških tirih. Blizu nas so kar tri železniške proge. S pomočjo akcije Otroci za otroke v Sloveniji smo to igrišče pred časom posodobili in popravili. Že kar nekaj let pa k nam prihajajo prostovoljci, ki poleti pomagajo pri izvedbi oratorija za otroke in pomagajo v naši župniji. Pa ne le pri nas, obiščemo tudi druge župnije in

je bila ustanovljena 1978. leta. Veliko svojega prostega časa in ljubezni pa posveča tudi aktivnostim za zaščito življenja Pro Life, vodi tudi tečaje in srečanja za zakonske pare. Skupaj pomagava še na škofiji pri mašah v angleškem jeziku za tujce, ki živijo in delajo v glavnem mestu. Na začetku je bil tukaj še brat Aleksej iz Rusije, ki pa se je vrnil domov in na žalost izstopil iz reda. Nekaj časa je skupnost štela štiri brate, saj je tu deloval še brat

Oratorij 2023 s prostovoljci iz Slovenije

Božični koncert z učenci naše glasbene šole

Jurte - prvotna domovanja Kazahov - nomadov

Pogled na vhod v našo cerkev in trenutno tudi naš dom

Benedikt iz Južne Koreje, ki pa se je zaradi mraza vrnil domov.

Sam sem se skupnosti pridružil, ko sta bila dva brata sama že pol leta. Provinciala p. Milana sem prosil, da bi šel ponovno v misijone, ker je provinca takrat imela dva novomašnika in bi lahko eden prevzel moje mesto v Sloveniji. Po pogovoru z generalnim ministrom so mi ponudili, da se pridružim misijonu v Kazahstanu, kar sem seveda sprejel. Tukaj sem že 11. leto. S tem je povezana tudi anekdota. Sestre klarise večne adoracije (to je drugi red kot klarise pri nas) iz Pavlodarja (450 km iz Astane) so spraševale, zakaj bratje ne prihajajo več k njim na rekolekcije in dneve premišljevanja. Pa jim je br. Pawel odgovoril, da sta zdaj samo dva, zato ne more več priti k njim. Vprašale so ga, kaj bi se moralo spremeniti, da bi lahko spet prihajali bratje k njim. Povedal jim je, da bi morali biti vsaj trije. Sestre so obljubile molitev za tretjega brata. In ravno na praznik svete Klare je brat Pawel dobil obvestilo, da imajo tretjega brata, ki je pripravljen priti v Kazahstan.

Po desetih letih misijona v Kazahstanu je naša skupnost uradno postala samostan blaženih mučencev Mihaela in Zbignewa iz Peruja (naših bratov). Pridruženi smo bili kustodiji v Rusiji, v kateri je 16 bratov (od tega polovica bratov, ne duhovnikov). Te dni pa čakamo še zadnja dovoljenja, da bi lahko začeli graditi samostan, ki nam bo še bolj pomagal pri naši dejavnosti. Poskušamo doseči, da bi bila zgradba čim bolj ekološka. Italijansko podjetje Eni, ki v Kazahstanu črpa

Tekma duhovnikov naše škofije s starejšo mladino

Nočna adoracija

nafto in tudi gradi zelene vire energije (sonce in veter), nam bo podarilo 100.000 evrov vreden projekt sončnih celic in ogrevanja hiše s pomočjo sonca. Postavili bomo še ekološko greznico, ker na našem koncu mesta ni kanalizacije. Vse to bomo predstavili v muzeju, da bi se ljudje lahko izobraževali o ekološkem načinu življenja.

Pred leti so nam župljani iz Mozirja skupaj s takratnim župnikom Sandijem pomagali prenoviti streho na župnišču in samostanu sester usmiljenk, ki so na žalost v času kovida samostan zaprle, tako da iščemo skupnost sester, ki se ne bi branile izziva in bi prišle k nam. Čaka in vabi jih delo z otroki, bolnimi in revnimi. Mogoče bi katera prišla s prostovoljci skupine Pota, ki pridejo poleti k nam pogledat, brez obveznosti. Pro bono se je na prošnjo in povabilo odzval in bo prišel pomagat pri gradnji električar iz Ajdovščine. Upamo, da se najde še kakšen, ki se spozna na ogrevanje, vodo ali ploščice. Vozovnico plačamo, postelja in hrana ga čakata ...

Mir in dobro!

Br. Pawel z župljani na romanju

Na konjih s prostovoljci

Križev pot v Assisiju

Na vsakoletnem romanju družin v Assisi so posebej milostni trenutki, ko se romarska družina napoti do kraja Carceri in na poti premišljuje postaje Jezusovega križevega pota. Razmišljanja pripravijo družine ali posamezniki. Pred vami je nekaj postaj z lanskega romanja v Assisi.

4. postaja

NEŽNOST

Iz globočin srca se žalost in trpljenje kažeta v pogledu, ko se od skrajno neznosne bolečine Jezusove oči srečajo z očmi žalostne matere. To je pogled bolečine, trpljenja in največje ljubezni, ki gre do konca. Ko bolečina preide v čisto ljubezen, ki zdravi, odrešuje, osvobaja, odpira nove poti za vsakega od nas.

Mati – sin, zlita bolečina materine žalosti in bolečina trpečega Jezusa pod križem rodi ljubezen, ki rojeva in usmerja naša spreobrnjenja na naših poteh v Emavs.

N. N.

6. postaja

USMILJENJE

Dragi Jezus, Veroniki si s svojim trpljenjem odtisnil svoje obličje. Uzrla te je v tvojem trpljenju in ti želela olajšati pot, ki je bila pred tabo. Tudi nam kažeš svoje obličje. Vsak dan znova, če te le uzremo.

Kdaj pa se jaz zazrem v tvoje obličje? Puščaš tudi v mojem življenju svoj odtis?

N. N.

8. postaja

JOK

V tem težkem trenutku Bog ne nagovarja moških, ampak ženske. Ne reče jim: »Nehajte se cmeriti.« Reče samo: »Jokajte zase in za svoj rod.« Zato, drage žene, ne nehajmo jokati! Ko je treba, jokajmo. Naše telo ve, kdaj je to. Tako smo narejene. Ko je krivica prevelika, se vključi mehanizem joka. Jok sporoči: Nekaj ne ,štima'. Dragi moški, vi pa poslušajte, zakaj jokamo, zakaj smo žalostne. Če imamo me moč, da hitro začutimo krivico, vas z jokom kličemo na pomoč. Pridite nam pomagat, da naredimo prostor za pravičnost. Nehajmo govoriti otroku: »Ne jokaj. Vse je v redu.« Ni v redu. Dovolimo otrokom, da tudi jokajo. Pocrkljajmo jih. To je dediščina za prihodnje generacije. Vzgajajmo svoj mladi rod čuteče. Hvala, jeruzalemske žene, za to sporočilo!

Marta Novak

11. postaja

ODPUŠČANJE

»Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!«

O ljubi Jezus, kako samoumevno, brezmejno in brez zažrčkov je tvoje odpuščanje!

Kaj pa jaz, nepopoln in beden človek? Tako težko mi je odpustiti bližnjemu že par drobnih pomanjkljivosti, kaj šele odpuščati vedno znova – do sedemdesetkrat sedem!

Prosim te, dragi Jezus, pribiti na križ – zame in zaradi mene – daj mi moči, poguma in predvsem milosti, da bom zmogla vedno znova ne samo odpuščati storjene mi krivice, ampak iz ljubezni do Tebe tudi nastaviti desno lice, kadar bo to potrebno, pa čeprav bo še tako težko!

N. N.

13. postaja

SOČUTJE

Marija vzame mrtvega Jezusa v naročje

Kakšno lepo slovo od njegovega telesa! V svetu, kjer smo na pogrebi vseh vseh obdani z žarami, je videti mrtvo telo in se ga celo dotakniti, ga objeti in popestovati skoraj na meji sprejemljivega. Toda prav to odpira novo dimenzijo verovanja: soočiti se je treba s slovesom in ob njem prevprašati vso svojo vero, vse krstne zaobljube. Ali verujem, da je Bog tega ljubega vzel k sebi in mu je dobro? Se lahko poleg joka in bridkosti tudi veselimo? Bog nam vsem pripravlja zadnjo uro in naj po Frančiškovem vzoru čim večkrat zagledamo smrt kot sestro, kot vrata, za katerimi je veselje. Hvala vsem našim pokojnim, ob katerih smo lahko že pomislili na svoj odhod in na vprašanje: Kam grem?

Aljaž Novak

Assisi - nepozabno družinsko doživetje

Brigita Vrtačnik

V juliju 2017 se je naša družina (s še štirimi drugimi družinami iz naše župnije ter domačim g. župnikom Janezom) priključila bratom minoritom in prvič romala v Assisi. Oče, mama, šest otrok (Špela – 17, Gašper – 13, Ana – 11, Jure – 6, Zala – 4 in Ema – 2 leti) in eden pod srcem ☺. Ko pobrskam po spominu, se mi s tega romanja sprva prikažejo slike žgočega sonca, naših prijetno utrujenih obrazov, številnih obiskanih Frančiškovih krajev, zgodnjega vstajanja in polnih, tempiranih dni. Ko pa misli zaidejo malce globlje, vzdrlžim ob spominu na Frančiškov grob, obiskan v poznih večernih urah, v sveti tišini, molitvi in s prešernimi občutki ob izročanju še nerojenega v meni v Božje varstvo. Še več je bilo takšnega globokega občutja na takratnem romanju. Morda je bila prav zato prisotna tiha želja, da se enkrat vrnemo z našim najmlajšim Blažem.

Lansko pomlad se nam je ponudila enkratna priložnost, za katero smo neizmerno hvaležni – ponovno smo poromali v Assisi. Ker na romanju nismo mogli biti prisotni vsi člani družine, sem občutila blago praznino, kajti večino smo bili še kar vsi skupaj. A me je ta občutek kaj hitro minil, saj so tudi naši najstarejši trije (ponavadi jim rečemo kar »ta vejki«) na svojih poteh slavili Boga. Špela (23) je bila še v tednu našega romanja s programom Pota

(Katoliška mladina Slovenije) na misijonu v Kazahstanu pri bratu Mihi Majetiču. Gašper (19) se je pripravljajal za prostovoljstvo na svetovnem dnevu mladih (SDM) v Lizboni in kmalu po našem prihodu z romanja tudi odpotoval tja. Kasneje sta se mu z ostalimi mladimi na Portugalskem pridružili še sestri Špela in Ana (17).

Dan našega odhoda v Assisi je bila ponovno, ravno tako kot pred šestimi leti, nedelja, 16. julij. V »okrnjeni« zasedbi s štirimi otroki (Jure – 12, Zala – 10, Ema – 8 in Blaž – 5) smo, polni prijetnih pričakovanj, odpotovali. Po poti smo se kaj kmalu povezali z ostalimi romarji na avtobusu. Prav posebna, lepa izkušnja je bila srečati fanta in njegovega očeta s Kitajske, ki sta se nam na romanju pridružila. Pa seveda druženje naših otrok z drugimi najmlajšimi, s katerimi so se takoj ujeli. Meni je bilo še posebej dragoceno spoznati in pogovarjati se z drugimi materami ter izmenjati naše poglede, vrednote, vzgojne izkušnje in anekdote.

Naša prva postaja na poti je bila Padova, mogočna bazilika sv. Antona, kjer smo občutili veličino Božje milosti. Zvečer smo prispeli pod asiško nebo, pomagali pri urejanju naših »bivališč« za naslednje dni in obujali spomine v tej pokrajini izpred šestih let. V naslednjih dneh so se zvrstili obiski Frančiškovih pomembnih krajev in stavb: stolnica sv. Rufina, Frančiškova rojstna hiša, cerkva sv. Damijana, Porcijunkula (bazilika sv. Marije Angelske), bazilika sv. Frančiška, Greccio (Frančiškovo obhajanje božiča), Fonte Colombo (Frančišek napiše Vodilo), Rivotorto, bazilika sv. Klare, trg Frančiškovega očenaša (Santa Maria Maggiore), La Verna (kraj Frančiškovih ran).

Ob vsem tem smo se lahko le poklonili v spomin na tako ponižnega in obenem tako velikega človeka. Navdihovale so nas pripovedi bratov minoritov o Frančiškovem življenju, posameznih postajah njegove poti in o brezimnih dobrih delih, ki jih je storil sočloveku. Dotaknila se nas je Frančiškova pokončna drža ob odločitvi za le enega očeta in simboliki slečenih oblačil. Z globokim spoštovanjem smo stopali po tlaku bazilike sv. Frančiška, ob pogledu na številne umetnine pa se za hip preselili nekaj stoletij nazaj. V Grecciu smo sočutno zrlili na malega Jezuščka, s katerim je Frančišek približal jaslice ljudem in jim (pa tudi danes nam) dal možnost globlje podoživeti veličino svete noči in Jezusovega prihoda. Pritegnil nas je pogled na telo sv. Klare, še bolj pa smo bili fascinirani ob ogledu groba blaženega Carla Acutisa, saj je tako »sedanjik«. Ta na videz tako vsakdanji fant nam je približal možnost za svetost. Vsem nam je bil vseh čist naš križev pot, pri katerem smo romarji po posameznih postajah razgrnili svoj pogled, doživljanje in sočutje do Jezusovega trpljenja. Mene pa se je najbolj dotaknila večerna molitev na Frančiškovem grobu, v sveti tišini, v odsotnosti hrupa romarjev. Na našem romanju se nam je pridružil tudi p. Igor Salmič, ki se je ravno takrat mudil v Assisiju. Pravo večerno doživetje so nam bratje minoriti omogočili s petjem in igranjem po ulicah Assisija in pred cerkvijo. Vseskozi so nas spremljale nepogrešljive visoke temperature, obeležili smo še Juretov rojstni dan, sklenili veliko novih poznanstev in občudovali osebne pripovedi nekaterih soromarjev.

Povzeto na kratko: bilo je duhovno bogato, edinstveno in nepozabno. Bratje minoriti, hvala vam za to čudovito življenjsko izkušnjo.

Milanka Petrovič in Vlasta Kokol Voljč

[illegible]

Božja beseda me je zadela v živo

Ivanka Gale

Že dlje časa pred taizéjskim srečanjem mladih sem prosila Boga za pomoč pri odločitvi, ali naj bom gostiteljica ali ne. Nato sem enkrat v evangeliju slišala besede: »*Tujec sem bil in me niste sprejeli, žejen sem bil in mi niste dali piti ...*« Božja beseda me je zadela v živo. Običajno mislimo le na to, kaj slabega naredimo, in premalo na to, česa dobrega NE naredimo bližnjemu. Sporočilo je bilo preprosto in jasno. Takoj naslednji dan sem se prijavila za štiri romarje.

V četrtek zvečer sem dobila štiri mlade romarje: tri dekleta iz Zagreba in fanta iz Varaždina. Sara in Klara sta bili prijateljici, Luka je bil Sarin fant ter Bela. Vsi so bili študentje, stari približno 20 let. Po napornem dnevu so bili utrujeni in lačni. Ob čaju in rogljičkih, ki jih je spekla moja hčerka, ki živi z družino v isti hiši, smo se že nekoliko spoznali. Kmalu so se odpravili spat. V manjšo sobo smo dali fanta, v večji so bila dekleta.

Sara je prišla že nekoliko bolna, a se srečanju ni želela odpovedati. Počutila se je slabo, kašljala je, bolelo jo je žrelo. Naslednje jutro ni mogla vstati, imela je vročino. Po zajtrku sta Bela in Luka odšla na pevske vaje. Sara ni mogla iti nikamor, Klara je solidarno ostala z njo. Bila sem v zagati, nisem vedela, kako resna je bolezen. Organizatorji so jo odpeljali k zdravniku. Bilo je vprašanje, ali naj ostane pri nas, vendar sta oba s fantom želela ostati, s čimer sem se strinjala. Po kosilu je ostal z njo Luka. Proti večeru se ji je stanje izboljšalo in smo imeli prijetno druženje, ki se mu je pridružila tudi hčerka z nekaj otroki. Beseda je stekla o naših duhovnih izkušnjah, družinah, Luka in Sara sta pričevala, da sta se odločila živeti v čistosti pred poroko.

Druženje je bilo odprto, bogato, prijateljsko, kot da se že dolgo poznamo.

Naslednja dva dni se je Sara počutila že toliko bolje, da se je udeležila programa. Vsi so sodelovali v župniji, skupinah, na skupnih srečanjih, pri petju in se dobro počutili. Srečanje sem nekajkrat spremljala preko spleta. Na skupnem novoletnem srečanju so vsi štirje celo pripravili lastno točko z narodnim plesom. Posnetek so mi

pokazali naslednje jutro. Bil je zahteven, hiter ples – vse čestitke!

Tudi novoletno kosilo je potekalo v družinskem vzdušju. Pripravili smo ga skupaj s hčerkino družino. Nato smo drug drugega prijetno presenetili z obdarovanjem. Izvedli smo še kratek klavirski »koncert«, igrala sta vnukinja Doroteja in Luka. Kar prehitro je minilo! Na koncu so morali kar teči na avtobus; Doroteja jih je spremila po bližnjici, ujeli so ga zadnji hip.

Bila je zelo prijetna nova izkušnja. Kako malo je treba, da zaživimo družinsko vzdušje v družini, tudi s »tujci«, s katerimi se srečamo prvič in za krajši čas. Čutili smo, da smo bili enega duha in enega srca, kot nam je izprosil Jezus, ki smo ga ves čas čutili v odnosih, pri delu. Tudi bolezen je pripomogla k bolj pristnemu zbližanju, pogovorom, domačnosti. Zares, večji trud prinese več dobrih sadov; Bog lahko vse obrne v dobro.

Taizéjski duh me je ponovno navdušil in nahranil

Monika Škvorc

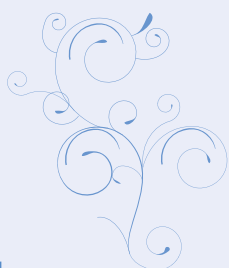

Prišli sta dve: Laura in Noemi iz Francije. Takoj smo se ujele. Večine programa smo se udeležile skupaj, včasih pa sta šli tudi po svoje. V programu bi izpostavila delavnice in molitve. Presenetila me je obširnost in raznolikost delavnic. Prvi dan sem šla na okroglo mizo, kjer sta bila gosta Peterle in Pahor. Menim, da bi na koncu lahko dali možnost za vprašanja. Čeprav tema ni bila vezana na slovensko politiko, je slednje vendarle bila tema pogovora, kar verjetno ni bilo tako aktualno za tujce. Drugi dan sem šla na delavnico o sprejemanju odločitev v

Taizé sem spoznala že v najstniških letih. Pritegnila me je preprostost in odprtost različnih ljudi s skupnim namenom. Naslednja stopnja so bila novoletna srečanja. Spomnim se, da sem se takoj po prvem novoletnem srečanju v Berlinu že veselila naslednjega ... Takrat je bilo rečeno, da Slovenija ne more biti gostiteljica zaradi prevelikega obiska ljudi. Zato je bilo kar presenečenje, da smo bili izbrani. Ker sem bila sama na kar nekaj tovrstnih srečanjih, sem se takoj počutila nagovorjeno, da gostim romarje. Kljub pomislekom, da ne bo dovolj prostora, sem vztrajala v odločitvi. Pred začetkom srečanja sem večkrat razmišljala o tem, koga bom dobila. Malo mi je bila neprijetna misel, da bosta prišli »dve neznanki«, saj običajno domov povabiš le prijatelje oziroma ljudi, ki jih poznaš. Zaupala sem Bogu in hkrati v sebi vedela, da so moji dvomi odveč.

življenju. Bila je res odlično izpeljana in mislim, da smo vsi veliko odnesli. Osrednji del srečanj so bile molitve, še posebej večerne. Vsak dan se me je molitev dotaknila na poseben način. Prvi večer sva šli skupaj z Lauro do križa, sobotna molitev z lučkami pa je tako ali tako vedno nekaj posebnega. Zadnjih nekaj let nisem bila v stiku s Taizéjem in moram priznati, da me je taizéjski duh ponovno popolnoma navdušil in nahranil.

Čeprav je vse skupaj trajalo slabih pet dni, smo se z dekleti veliko pogovarjale ter se povezale. Vesela sem, da sem gostila ravno njiju. V ponedeljek smo se kar s težavo poslovile ... Hvaležna sem za to izkušnjo, ki me je zelo obogatila. Zagotovo je bil to zelo blagoslovljen začetek leta in verjamem, da bo blagoslov »držal« še celo leto, ki je pred nami.

Kralj Salomon je v spoznanju in priznanju svojih meja pred Bogom izrekel svojo prošnjo: »Daj torej svojemu služabniku poslušno srce, da bo znal vladati tvojemu ljudstvu in razločevati med dobrim in hudim!« (1 Kr 3,9)

Pripravlja: Milanka Petrovič

REŠI ZLOGOVNO IZPOLNJEVANKO.

Iz podanih zlogov sestavite deset besed, ki jih zahtevajo opisi, in jih vpišite v spodnjo oštevilčeno mrežo. Ob pravilno vpisanih besedah boste v kvadratih dobili črke za rešitev – eno od treh redovnih zaobljub Frančiškovih bratov.

**A – ŽEV – POST – ČI – GO – JA – OLJ – PEL – TOR – FA – NA – POT –
NI – CA – SKA – ŠO – GROB – LE – KRI – LU – STOST – KAJ – RA – PUH – PE**

1. Praznik, ki je uvod v postni čas.
2. Ime gore, ob vznožju katere leži vrt Getsemani.
3. Judovski veliki duhovnik.
4. Odpovedovanje hrani.
5. Vanj so položili mrtvega Jezusa.
6. Druga beseda za bivak.
7. Sad Svetega Duha.
8. Upodobitev Jezusovega trpljenja.
9. Glavni greh.
10. Krščanski enobesedni obredni spev.

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

GESLO:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

GOSPOD, POZNAŠ KAKŠEN VIC?

Vem, vem: Pri verouku vpraša župnik Janezka: »Kdo vse vidi, kdo vse sliši in kdo vse ve?«
Janezek odločno odgovori: »Naša soseda!«

Gospod naj ti podari mir!

Frančiškov prijatelj
<https://www.kapucini.si/>

brat francišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Postni čas nas vabi, naj odrinemo na globoko in posvetimo svoje življenje molitvi, pokori in dobroti. Pri tem pa nas velikokrat spremlja tudi bolečina – to je tema, ki smo se ji posvetili v novi številki Frančiškovega prijatelja.

Že starozavezni Job nam pove, kaj je bolečina, ki je tudi milost; zdi se, da človek včasih proti bolečini ne more narediti nič. Že sv. Frančišek nam sporoča, da pri Gospodu ne bo več bolečine in žalosti, ampak mir in veselje.

Vabljeni, da se odpravite v naravo, na hrib Blegoš, ki je opisan v rubriki Božje stvarstvo.

Intervju z br. Metodom Benedikom, kapucinom, prinaša zanimivosti. Ne samo iz zgodovine, s katero se br. Metod ukvarja že vse življenje. Odstira nam tudi svoje življenje: od otroštva in mladih nog pa vse do zdaj. Metoda smo ujeli, ko je bil še doma. Ko to pišem, je na okrevanju v Izoli, saj starejša leta s seboj prinesejo tudi kakšno težavo. Vse bolečine br. Metod vdano prenaša in nič ne bo narobe, če bomo zanj zmolili kakšno zdravamarijo.

V rubriki Poklical si me nam frančiškanski ponovinec br. Filip Mlinar opisuje svojo poklicanost. Od otroških let je bil Bog v njegovem srcu in ga vztrajno klical, da se mu je lahko odzval.

Začnemo 800-letnico, ko je sv. Frančišek na La Verni prejel rane. Tudi o tem je govora v rubriki 800 let je minilo.

V mozaiku lahko preberemo o ministrantih, 30-letnici DMŽ, o peš romanju od Ljubljane do Trsta ...

Za Irmo Dulce najbrž še niste slišali? To je nova svetnica, ki govori tudi nam, danes. Predstavljamo tudi br. Branka Lipša iz Hrvaške, ki je sorazmerno mlad odšel k Bogu po zasluženem večnem plačilo.

Preberete lahko še nekaj dejstev o bolečini. Vendar le-ta nima zadnje besede, ker je pred nami vstajenje, saj nas je Kristus na križu odrešil in nam odpira večnost.

Prijetno branje in blagoslovljene velikonočne praznike.

br. Vlado Kolenko

Gospod naj ti podari mir!

Sveti postni čas je vsako leto priložnost za osebno spreobrnjenje in odločitev za bolj poglobljen odnos z Bogom. Spomin na Jezusovo trpljenje in smrt nam obuja zavest naših lastnih ran, letos, ko se spominjamo 800-letnice vtisnjenja ran sv. Frančiška, pa so vsakršne rane še bolj pomenljive.

V rubriki Frančiškova duhovnost lahko preberete razmišljanje Romane Bider OFS o ranah v družbi, ki so močno zaznamovale našo slovensko zgodovino.

Naša evangelizacija nam prinaša novo katehezo, tokrat je pred nami razmišljanje o bratstvu in apostolskem življenju, ki ga je pripravil kapucin br. Stane Bešter.

Med nami že od oktobra roma oljenka miru; pogledajte, kdaj bo prišla v vaš kraj. Minuli mesec je svoje romanje po Sloveniji začela tudi ikona Kraljice Frančiškove družine.

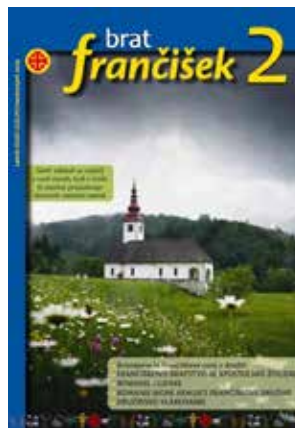
Jeseni je v pripravi romanje v Assisi za vse brate in sestre iz Frančiškovih redov. Morda bi lahko šli poleg tudi vi?

Preverite, kako je bilo na tradicionalnem srečanju ob jaslicah v Gorici in Novi Gorici. Ne spreglejte tudi zanimivega potopisa z družinskega »vlakovanja«. Na bližnjem vzhodu je že zelo dolgo napeto in še vedno odmevata klic ter spodbuda k miru. Podprimo jih z molitvijo!

Pozabljene spretnosti nam pokažejo, kako vzgojiti sadike za spomladansko sajenje.

Vsem bralcem in bralkam želim poglobljeno postno pripravo na velikonočne praznike!

p. Janez Papa

P. Janez Žurman – minorit

p. Milan Kos

13. februarja 2024 je za večnost dozorel minoritski so-brat p. Janez Žurman.

P. Janez je bil rojen 11. decembra 1943 na Ptuju. Po osnovni šoli, ki jo je obiskoval v Podlehniku, je nadaljeval nižjo gimnazijo na Ptuju, nato pa se je odločil za poklic avtomehanika. Ministriranje in pogosto obiskovanje bratov minoritov v kloštru na Ptuju, kjer je bil že njegov starejši brat Milan z redovniškim imenom p. Frančišek, ga je pritegnilo do te mere, da je tudi sam odgovoril na Gospodov klic in šel leta 1961 v Zagreb v malo minoritsko semenišče.

Želja po redovniškem življenju ga je vodila v noviciat, ki ga je opravil na otoku Cresu in ga 2. avgusta 1963 končal s prvimi zaobljubami. Po končani srednji šoli in služanju vojaškega roka je leta 1966 začel študirati teologijo v Ljubljani na teološki fakulteti. Slovesne zaobljube je naredil na praznik sv. Frančiška leta 1968 v Zagrebu in s tem potrdil svojo odločitev, da želi živeti kot Frančiškov brat.

Po končanem teološkem študiju v Ljubljani je bil leta 1972 posvečen v duhovnika, in sicer v cerkvi sv. Jurija na Ptuju, skupaj s še štirimi minoritskimi novomašniki.

Kot duhovnik kaplan ali župnik je deloval na Ptuju, Dornavi, Ptujski Gori, Vidmu pri Ptuju in Olimju. Tam je tudi obudil staro lekarno in se posvetil zeliščarstvu.

Iz Olimja ga je pot vodila nazaj v klošter na Ptuju, kjer je ostal vse do konca svojega zemeljskega življenja ter po svojih močeh pomagal pri pastoralnem delu.

Trije vidiki apostolata so mu bili posebej lastni in po njih nam bo ostal v spominu.

Pastoralno delo: povsod se je z navdušenjem posvetil katezezi in oznanjevanju. Mnogi ohranjajo spomin na veroučne ure, ministrantska in mladinska srečanja, romanja in izlete z mladimi ... Njegova živahnost in neposreden pristop do ljudi sta bili lastnosti, ki ostajata mnogim v spominu.

Misijonski klic, ki ga je nosil v sebi: že pred novo mašo je želel iti v misijone v Zambijo. Predstojniki so to prošnjo preložili na poznejše obdobje, a ni bila nikoli uresničena. Vsekakor pa je po mnogih župnijah v Sloveniji sodeloval na ljudskih misijonih. Z navdušeno besedo in predvsem s kitaro in pesmijo je oznanjal evangelij. Pesem in kitara sta ga spremljali, najprej v ansamblu Minores, ki so ga ustanovili minoritski bogoslovci leta 1969, prav tako pri katezezi, na misijonih in ob drugih priložnostih.

Zaradi bolezni, ki ga je obiskala, je moral popolnoma spremeniti način apostolata. Zadnjega četrta stoletja svojega življenja v kloštru na Ptuju je bil čas njegovega darovanja. V teh letih se je najbolje počutil v samostanskih prostorih in v cerkvi. Večino časa je posvetil branju Svetega pisma, molitvi v samostanski kapeli ali v cerkvi; predvsem pa je ure in ure potrpežljivo čakal v spovednici in delil zakrament odpuščanja.

Tako je kot preprost Frančiškov brat in duhovnik, okrepljen z zakramenti, pričakal Gospoda, ki ga je 13. februarja 2024 v ptujski bolnišnici poklical k sebi.

OBISK IKONE KRALJICE FRANČIŠKOVE DRUŽINE

V Slovenijo je priromala ikona Kraljica Frančiškove družine. V Sloveniji bo od 1. februarja do 30. junija.

Ikona Kraljica Frančiškove družine (Regina Familiae Franciscanae) je nastala 2018. leta v Litvi, ob 3. evropskem kongresu OFS-a in Frame. Blagoslovljena je bila 17. marca 2018 v Medininkaiu (Litva) in je začela svoje romanje po bratstvih OFS-a in Frame po Evropi.

Na ikoni so pod podobo Jezusa in Marije glavni zavetniki Frančiškove družine: sv. Frančišek, sv. Klara in sv. Elizabeta Ogrska.

Poslanstvo in cilj romanja ikone je obiskati vsa krajevna bratstva OFS-a in Frame in na ta način prispevati k rasti zavedanja pripadnosti OFS-u in Frančiškovi družini in povezovanju Frančiškove družine v Evropi in ustvariti skupnost v molitvi.

Kdaj se bodo verniki zbirali ob njej, najdete na povezavi: <https://www.ofs.si/dogodki/>.

ROMANJE V ASSISI, 14.–19. julij 2024

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška,

poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristno človeškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo oblikovan za odrasle in otroke.

OKVIRNI PROGRAM

Nedelja, 14. julij:

Padova – Sv. Anton, Assisi

Ponedeljek, 15. julij:

Stolnica sv. Rufina, Frančiškova rojstna hiša, cerkva San Damiano, Porziuncola (bazilika sv. Marije Angelske)

Torek, 16. julij:

Samotišče Carceri, bazilika sv. Frančiška

Sreda, 17. julij:

Greccio (Frančiškovo obhajanje božiča), Fonte Colombo (Frančišek napiše Vodilo), Rivotorto

Četrtek, 18. julij:

Bazilika sv. Klare, trg Frančiškovega očenaša (Santa Maria Maggiore), bazilika sv. Frančiška, prosto popoldne, večerna molitev na grobu sv. Frančiška

Petek, 19. julij:

La Verna (kraj Frančiškovih ran), odhod proti domu

Cena:

– **odrasli: 210 €;**

– **otroci in mladina od 12. do 19. leta: 170 €;**

– **otroci do 12 let: 130 €;**

možen popust za družine z več otroki.

Voditelji:

p. Danilo Holc – 031 443 200; danilo.holc@rkc.si • p. Tine Gašparič – 031 438 371; martin.gasparic@rkc.si
p. Klemen Slapšak in p. Andrej M. Sotler

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

ŠTUDIJSKI DAN NA PTUJU

V soboto, 13. aprila 2024, bo na Ptuj študijski dan, namenjen vsem bratom in sestrkam Frančiškove družine. Organizira ga Frančiškova konferenca.

Ob 10. uri bo sv. maša v cerkvi sv. Ožbalta, nato bo procesija do samostana sv. Petra in Pavla. Tam bo imela s. Tina

Dajcer predavanje o Sončni pesmi kot pripravo na jubilejno leto, v katerem se bomo spominjali njenega nastanka.

Vabljeni bratje 1. reda, sestre, ki deležijo na Frančiškovi karizmi, ter bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda

ROMANJE V ASSISI IN SAN GIOVANNI ROTONDO

Loreto, Lanciano, Monte Sant'Angelo in Osimo

1.-4. maj 2024

Ko obhajamo 800-letnice zadnjih dogodkov, povezanih z življenjem sv. Frančiška Asiškega, želimo obiskati mesto, ki ga je svetnik zaznamoval s svojim svetim življenjem, ter se sprehoditi po ozkih ulicah, med stavbami iz rdečega in belega kamna. Še posebej se bomo ustavili v patriarhalni baziliki, ki v sarkofagu hrani najdragocenejšo relikvijo – posmrtno ostanke sv. Frančiška. Seveda se bomo ustavili tudi v baziliki sv. Marije Angelske (Porziuncola), ki obdaja majhno kapelico, kjer je svetnik pogosto molil in premišljeval. Romarsko pot bomo nadaljevali v Loreto, ki velja za najbolj priljubljeno Marijino romarsko svetišče v Italiji. Obiskali bomo še Lanciano, kraj, ki že več kot dvanajst stoletij čuva prvi in največji evharistični čudež v Katoliški cerkvi. V letu, ko mineva 800 let, odkar je sv. Frančišek prejel svete rane ali stigme, se bomo posebej ustavili v San Giovanni Rotondo, na grobu še enega Frančiškovega brata, kapucina, sv. patra Pija, ki je prav tako skoraj vse življenje nosil znamenja Kristusovih ran in bil priljubljen spovednik. Zaradi bližine kraja bi bilo škoda, če se ne bi ustavili tudi v romarski cerkvi sv. Mihaela na

Monte Sant'Angelu. Ob vračanju domov pa nas »pričakuje« še sv. Jožef Kupertinski v Osimu, ki se mu posebej priporočajo študentje in čigar stekleno krsto s posmrtnimi ostanki – zaradi njegovih levitacij – dva angela kar v zraku ponujata romarjem v češčenje.

Okvirni program:

Sreda, 1. maj: Slovenija–Assisi

Četrtek, 2. maj: Assisi–Loreto–Lanciano–San Giovanni Rotondo

Petek, 3. maj: San Giovanni Rotondo–Monte Sant'Angelo

Sobota, 4. maj: San Giovanni Rotondo–Osimo–Slovenija

Romanje vodita minorita: p. dr. Igor Salmič in p. Danilo Holc.

Cena: 399 EUR (45 oseb), 429 EUR (40 oseb), 459 EUR (35 oseb)

Prijave sprejema romarska agencija ARITOURS: tel. 02/252 16 19; info@aritours.si; www.aritours.si.

ROMANJE NA POLJSKO

s poglobljeno duhovno vsebino

4.–8. avgust 2024

1. dan: Slovenija–Krakov

Pot do Krakova, ogled svetišča sv. Janeza Pavla II. in sv. maša.

2. dan: Krakov–Niepokalanov

Maša v svetišču sv. Favstine Kowalske. Ogled glavnih znamenitosti starega mestnega jedra Krakova ter gradu Vavel s stolnico sv. Stanislava. Pot do Niepokalanova. Namestitev v romarskem domu.

3. dan: Niepokalanov

Niepokalanov: samostan Brezmadežne, ki ga je ustanovil sv. Maksimilijan Kolbe. Ogled muzeja, radijske in gasilske postaje, pokopališča ter prve kapele, ki jo je svetnik postavil. Duhovno razmišljanje. Sv. maša ter zvečer priložnost za adoracijo v prvotni kapelici.

4. dan: Čenstohova–Harmeže

Pot do Čenstohove, največjega poljskega romarskega svetišča z ikono Črne Marije. Po ogledih in sv. maši čas za osebno molitev, nakup spominkov. Pot v Harmeže blizu Oswiecima (Auschwita). Namestitev

v romarskem domu – minoritskem centru spomina na sv. Maksimilijana Kolbeja. Ogled vodene razstave o Marianu Kolodzieju, preživelem jetniku s številko 432.

5. dan: Harmeže–Auschwitz–Slovenija

Birkenau – ogled koncentracijskega taborišča Auschwitz II (kraj smrti Edith Stein), duhovno razmišljanje. Popoldne voden ogled muzeja Auschwitz I (celica smrti sv. Maksimilijana Kolbeja). Po sv. maši in večerji nočna vožnja domov.

Duhovno vodstvo: p. dr. Igor Salmič in p. Danilo Holc.

Cena romanja: 459 EUR (45 oseb), 479 EUR (40 oseb), 499 EUR (35 oseb)

Prijave sprejema romarska agencija ARITOURS: tel. 02/252 16 19; info@aritours.si; www.aritours.si.

V DOBREM STAREM PIRANU, V MINORITSKEM SAMOSTANU OSVEŽITEV IN POČITEK ZA DUŠO IN TELO 2024

VABILO V MALI ASSISI

Tudi letos ste v **MALI ASSISI – PIRAN VABLJENI ROMARJI VSEH GENERACIJ**. Za starejše bo ugodno, saj bomo spali na posteljah, mladi pa na skupnih ležiščih.

TERMIN ZA MALI ASSISI V PIRANU JE TUDI LETOS V ČASU PRVOMAJSKIH PRAZNIKOV: od 30. aprila popoldne (začetek ob 18. uri) do 2. maja (zaključek s poznim kosilom). Bivanje v samostanu je možno podaljšati do nedelje.

Vodi p. Janez Šamperl s sodelavci in gosti.

Nekaj prostih mest je še na voljo. Prijavite se lahko do zapolnitve mest. Prijavo pošljite po e-pošti: janez.samperl@rkcs.si.

Zagotovljen bo tudi otroški piransko-asiški program.

V nebesa bomo prišli
le skozi vrata Usmiljenja,
veliki grešniki in veliki svetniki.
Skozi ista vrata Ljubezni bomo vstopili,
le da bo onkraj teh vrat
hvalnica tem bolj čudovita,
čim več je bilo odpuščeno tistemu, ki jo poje.

Nataša Ahčin

»Po zunanosti je bil kakor človek
in je sam sebe ponižal
tako, da je postal pokoren vse
do smrti,
in sicer smrti na križu.«
(Flp 2,7–8)

Apostol Pavel poudari Jezusovo ponižnost, izničenje do križa,
v čemer je hkrati njegova ljubezen do nedosegljivosti, ker je to ljubezen Boga.
Ta Jezusov sestop do nič in njegov vzpon ljubezni do konca je duhovni evangelijski vzor
svetosti in s tem pokazana pot hoje za Jezusom vsem članom Božjega ljudstva.

P. Polikarp Brolih (5. 12. 1923 – 29. 1. 2024)

Svetloba Kristusovih poveljanih ran,
usmiljenje njegovega odprtega Srca,
mir vstalega Odrešenika
naj okrepi in osvobodi vaše srce
za hvaležno in radostno ALELUJO.

Uredniški odbor

*Pokorščina prinaša gotovost duha,
mirno vest, veselje srca, moč volje.*

Sestra klarisa